

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}

Poveștile Șeherezadei

Volumul 1

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-025-0

Cuprins

Fie voia lui Allah!	5
Cele o mie și una de nopți	5
Povestea negustorului cu efritul	20
Povestea întâiului șeic	22
Povestea celui de al doilea șeic	27
Povestea celui de al treilea șeic	31
Povestea pescarului cu efritul	34
Povestea vizirului regelui Iunan și a medicului Ruian	40
Șoimul regelui Sindabad	46
Povestea prințului și a vampirei	48
Povestea tânărului fermecat și a peștilor	66
Povestea hamalului cu fecioarele	78
Povestea întâiului saâluk	101
Povestea celui de al doilea saâluk	112
Povestea celui de al treilea saâluk	137
Povestea Zobeidei, întâia fecioară	158
Povestea Aminei, a doua fecioară	171
Povestea femeii tăiate, a celor trei mere și a negrului Rihan ...	186
Povestea vizirului Nurredin, a fratelui său vizirul Șamsed- din și a frumosului Hassan Badreddin	197

Fie voia lui Allah!

În numele lui Allah, preaîndurătorul, iertătorul!

Mărire lui Allah, stăpânul lumii! Și rugăciunea și pacea peste prințul celor trimiși, domnul și stăpânul nostru Mohamed! Și peste toți ai săi, rugăciune și pace pe veci, întru ființă unite până în ziua răsplătirii.

Și pe urmă! Facă-se ca legendele celor din vechime să fie de învățatură pentru cei de astăzi, ca omul să vadă întâmplările prin care trecură alții decât el: și atunci el va asculta supus și cu luare-aminte cuvintele noroadelor din trecut și ceea ce ele au petrecut, și se va mustra pe sine.

De asemenea, slavă celui care păstră istorisirile celor dintâi drept învățatură spre folosul celor din urmă!

Ci din acele învățături au fost scoase poveștile numite O mie și una de nopți și toate cele ce sunt într-însele fapte nemaipomenite și înțelepciuni.

Cele o mie și una de nopți

Zice-se – dar Allah este mai știutor, și mai înțelept, și mai puternic, și mai binefăcător! – că a fost odată (în ceea ce s-a depănat și s-a arătat în vechimea vremii și în trecutul evului și al clipei) un rege între regi, în Sassan, în insulele Indiei și ale Chinei. Era stăpân peste oști, peste căpetenii, peste slujitori și peste o curte numeroasă. Și avea doi copii, unul mai mare și celălalt mai mic. Amândoi erau cavaleri viteji; dar cel mare era mai bun cavaler decât cel mic.

Cel mare domni peste țări și cârmui cu dreptate peste sușii lui; și așa, îl iubiră locuitorii împărăției. Numele lui era regele Șahriar¹. Cât despre fratele cel mic, numele lui era Șahzaman², și era rege în Samarkand Al-Ajam.

Astfel ei domniră în țările lor, și fiecare fu, în împărăția lui, cârmuitor drept al supușilor timp de douăzeci de ani împliniți. Și erau amândoi în culmea puterii și înfloririi.

Și trăiră tot așa, până când regele cel mare simți dorința arzătoare să-l vadă pe fratele său cel mic. Atunci îi porunci vizirului să plece, și să nu se întoarcă decât cu el. Vizirul îi răspunse:

— Ascult și mă supun!

Apoi plecă, și ajunse cu bine, prin îndurarea lui Allah: intră la fratele cel mic, îi aduse salutul de pace³ și îl înștiință că regele Șahriar dorea arzător să-l vadă, că țelul acestei călătorii era să-l poftască să-l viziteze pe fratele său cel mare. Regele Șahzaman îi răspunse:

— Ascult și mă supun!

Apoi porunci să se facă pregătirile de plecare și să se scoată corturile, cămilele, catării, slugile și ajutoarele. Apoi îl înălță pe vizirul său drept cârmuitor al țării, și ieși întrebând de locurile fratelui său.

Dar, spre miezul nopții, își aminti de un lucru uitat la palat, tocmai de darul pe care îl menise fratelui, său, se întoarse și intră în palat. Și acolo o află pe soția lui întinsă în așternut și îmbrățișată de un sclav negru dintre sclavii lui. La această priveliște văzu negru înaintea ochilor. Și zise în sinea lui: „Dacă o asemenea faptă s-a petrecut când de-abia am părăsit orașul, care va fi purtarea acestei desfrânate câtă vreme voi fi departe, la fratele meu? – Și gândind acestea, își trase sabia și, izbindu-i pe amândoi, îi ucise în așternut. Apoi se întoarse chiar în clipa aceea și porunci să pornească tabăra. Și călători toată noaptea până ajunse în orașul fratelui său.

1. Stăpânul orașului.

2. Stăpânul veacului și al timpului.

3. „Pacea și mântuirea să fie cu tine! – salutul musulmanilor.

Se bucură fratele de apropierea lui, îi ieși în întâmpinare și-l primi urându-i pace; și se bucură nespus de mult, împodobi orașul în cinstea lui, și nu se mai sătură vorbindu-i. Dar regele Șahzaman își aducea mereu aminte de necredința soției lui, și un nor de mâhnire îi umbrea chipul; și galbenă i se făcu pielea de pe față, și firav trupul său. Și așa, când regele Șahriar îl văzu în starea aceasta, se gândi în sinea lui că asta se datora îndepărtării regelui Șahzaman de împărăție și, nemaîntrebându-l nimic, îi dădu bună pace.

Dar, într-una din zile, îi spuse:

— O, fratele meu, nu știu, dar îți văd trupul slăbind și fața îngălbenindu-ți-se!

El îi răspunse

— O, fratele meu, port în ființa mea tănuită o rană vie! Însă nu îi destăinui fapta soției lui. Regele Șahriar îi zise:

— Doresc tare mult să pornești cu mine la vânătoare pe jos și călare, căci poate așa îți vei căpăta voia bună.

Regele Șahzaman nu voi în ruptul capului să primească; și fratele său plecă singur la vânătoare.

Ci în palatul regelui se găseau niște ferestre cu vedere spre grădină. Și, cum regele Șahzaman se răzimese în coate la una din acele ferestre ca să privească, poarta palatului se deschise și ieșiră douăzeci de sclave și douăzeci de sclavi; și nevasta regelui, fratele său, era în mijlocul lor, plimbându-se în toată strălucirea frumuseții ei. Ajunși la un bazin, se dezbrăcară cu toții și se amestecară între ei. Și deodată nevasta regelui începu să strige:

— O, Massaud! ya, Massaud!

Și numai de cât alergă către ea un negru tuciuriu și vânjos, care o îmbrățișă și ea îl îmbrățișă de asemenea. Atunci negrul o răsturnă pe spate și o tăvăli. La acel semnal, toți ceilalți sclavi făcură la fel cu femeile. Și continuară îndelung așa, și nu conteniră cu sărutările și cu îmbrățișările și alte fapte asemănătoare până la apropierea zorilor.

La această priveliște, fratele regelui zise în sinea lui: „Pe numele lui Allah! Nenorocirea mea este cu mult mai ușoară decât aceasta! – Și de îndată lăsă să i se irosească durerea și mâhnirea, zicându-și: „Într-adevăr, asta e mai cumplit ca

tot ce mi s-a întâmplat mie! — Și, din acea clipă, începu din nou să bea și să mănânce fără întrerupere.

Într-acestea, regele, fratele său, se întoarse, și amândoi își urară unul altuia pace. Apoi Șahriar se puse să-l privească cu luare-aminte pe fratele său, regele Șahzaman, și văzu că pielea și culoarea obrazilor i se învioraseră, și chipul lui își redobândise prospețimea; că, pe lângă asta, mânca cu toată pofta, după ce atâta amar de vreme abia gustase din bucate. Și se miră, și grăi:

— O, frate al meu, te vedeam deunăzi galben la piele și la chip, iar acum iată că ți-ai redobândit culoarea! Povestește-mi așadar despre starea ta!

Dar el îi răspunse:

— Îți voi povesti despre pricina palorii mele de la început; dar scutește-mă să-ți povestesc de ce mi-am redobândit culoarea!

Regele îi zise:

— Atunci povestește-mi întâi, ca să mă dumiresc, de pricina schimbării tale la chip și a slăbirii tale.

El îi răspunse:

— O, frate al meu, află că atunci când ți-ai trimis vizirul ca să mă poftască la tine, îmi făcui pregătirile de plecare și ieșii din oraș. Dar apoi îmi adusei aminte de giuvaerul pe care ți-l menisem și pe care ți l-am dat la palat: astfel că făcui calea întoarsă și o găsiu pe soția mea culcată cu un sclav negru. Și dormeau în așternutul meu! I-am ucis pe amândoi, și am venit la tine. Dar rămăsesem tare chinuit la gândul acelei întâmplări; iată pricina palorii de la început și a slăbirii mele. Cât despre înviorarea chipului meu, scutește-mă să-ți mai povestesc.

Când fratele său auzi aceste cuvinte, îi zise:

— Pe numele lui Allah! te rog fierbinte să îmi destăinui pricina înviorării tale.

Atunci regele Șahzaman îi povesti ceea ce văzuse, de la început până la sfârșit, fără a lăsa pe dinafară vreun amănunt din isprava soției desfrânate și a negrilor din scăldătoare. Dar n-are niciun rost să o repetăm. Apoi adăugă:

— Și nenorocirea ta îmi păru mai cumplită decât nenorocirea mea: ea mă sili să cuget și fu pricina înviorării chipului meu, a colorării obrazilor mei, precum și a poftelor mele de mâncare. Dar Allah este mai știutor!

Așa s-au petrecut lucrurile! Și regele Șahriar, auzind istorisirea fratelui său, se schimbă la rândul lui tare mult la față, chipul i se schimonosi, de parcă și-ar fi ieșit din minți. Și rămase așa vreme de un ceas. După care se întoarse spre regele Șahzaman și-i zise:

— Trebuie, mai presus de orice, să văd chiar cu ochii mei!

Fratele său îi zise:

— Atunci prefă-te că pleci la vânătoare, pe jos sau călare; dar, în loc să te îndepărtezi, ascunde-te la mine și vei fi martorul priveliștei văzând-o chiar cu ochii tăi!

De îndată regele își vesti plecarea printr-un crainic; și oștenii ieșiră cu corturile afară din oraș; iar regele ieși la rândul său, se așeză în corturi, și le spuse tinerilor sclavi:

— Să nu intre nimeni la mine!

Apoi se deghiză, ieși pe furiș și se îndreptă spre palat, acolo unde era fratele său; și ajungând acolo, se așeză la fereastra ce dădea spre grădină.

Abia trecu un ceas, și slavele albe, înconjurând-o pe stăpâna lor, intrară împreună cu sclavii negri, și făcură tot ceea ce istorisise Șahzaman despre sărutările și îmbrățișările lor și alte asemenea lucruri. Și își petrecură timpul în acele zbenquieli până la asfințitul soarelui.

Când regele Șahriar văzu isprăvile lor, își pierdu cum-pătul și îi spuse fratelui său Șahzaman:

— Haidem să plecăm în lume, să vedem care-i soarta noastră pe drumul lui Allah; căci nu mai putem avea nici în clin, nici în mânăcă cu împărăția, până nu vom găsi pe vreunul care să fi avut parte de o nefericire asemănătoare cu a noastră; altminteri, moartea va fi, într-adevăr, mai de ales decât asemenea viață!

La acestea, fratele său răspunse încuviințând. Apoi ieșiră amândoi din palat pe o ușă tainică. Și nu conteniră din drum zi și noapte, până când ajunseră în cele din urmă la un copac în mijlocul unei pajiști singuratice, aproape de

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 2

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-026-7

Cuprins

Povestea cocoșatului, a croitorului, a misitului, a furnizorului, a doftorului iudeu și a bărbierului din Bagdad	5
Povestea misitului creștin	14
Povestea furnizorului stăpânitorului Chinei	36
Povestea doftorului iudeu	47
Povestea croitorului	58
Povestea tânărului șchiop și a bărbierului	59
Poveștile bărbierului din Bagdad și ale celor șase frați ai lui ..	81
Povestea bărbierului	81
Povestea lui Backbuk	83
Povestea lui El-Haddar	89
Povestea lui Bacbak	94
Povestea lui El-Kuz	98
Istoria lui El-Așar	104
Povestea lui Sakalik	116
Povestea dulcii prietene, Anis al-Djalis și a lui Ali-Nur	132
Povestea lui Ghanem Ben-Ayur și a surorii sale Fetnah	203
Povestea arapului Sauar	208
Povestea arapului Kafur	210
Povestea arapului Bakhita	217

Povestea cocoșatului, a croitorului, a misitului, a furnizorului, a doftorului iudeu și a bărbierului din Bagdad

Atunci Șeherezada spuse regelui Șahriar!

O, mărite rege, a fost odată, în vechimea vechimilor și de-a lungul vârstelor și veacurilor, într-un oraș din China, un om, croitor de meserie și tare mulțumit de starea lui. Și-i erau pe gust desfătările și plăcerile și avea obiceiul să iasă din când în când cu nevastă-sa, să se plimbe și să-și bucu-re ochii cu priveliștea străzii și a grădinilor. Și iată că-ntr-o zi, când amândoi își petrecuseră ziua întreagă pe afară și, o dată cu seara, se întorceau acasă, se întâlneau pe drum cu un cocoșat atât de caraghios, că-ți alunga aleanul, făcea să râdă și pe omul cel mai trist și îndepărta orice supăra-re și orice amărăciune. De îndată croitorul și nevasta lui se apropiară de cocoșat, se înveseliră într-atât de glumele lui, că-l poftiră să-i însoțească acasă și să le fie oaspete în acea noapte. Și cocoșatul se grăbi să răspundă poftirii, li se ală-tură și ajunsese cu ei acasă. Acolo, croitorul îl părăsi o clipă pe cocoșat, ca să alerge în piață, mai înainte ca negustorii să închidă prăvăliile și să cumpere ce trebuia ca să-și cin-stească musafirul. Cumpără pește fript, pâine proaspătă, lămâi și o mare bucată de halva pentru desert. Se întoarse apoi, puse toate acestea dinaintea cocoșatului și toți înce-pură să mănânce.

În timp ce mâncau cu voioșie, soața croitorului apucă o bucată mare de pește cu degetele și, ca în glumă, o vârî în gura cocoșatului, îi acoperi gura cu mâna, ca să-l împiedice s-o arunce afara, și-i spuse:

— Pe Allah, trebuie s-o înghiți dintr-odată și pe nerăsu-flate, altfel nu te las!

Cocoșatul făcu mari efortări și sfârși prin a înghiți îmbucătura. Din nenorocire pentru el, soarta voise ca în pește să se găsească un mare spin și acesta i se opri în gât. Și cocoșatul muri acolo, pe loc.

În acest moment al povestirii, Șeherezada, fiica vizirului, văzu apropiindu-se zorii dimineții și, cuminte, după obiceiul ei, se opri din povestire, ca să nu treacă peste îngăduința regelui Șahriar.

Atunci soră-sa Doniazada îi grăi:

— O, surioară, ce dragălașe, dulci, plăcute și curate sunt vorbele tale!

Ea răspunse:

— Dar ce ai să mai spui, noaptea viitoare, auzindu-mi urmarea, dacă mai sunt în viață și-i face plăcere acestui rege cu purtări alese și plin de bunăvoință!

Și regele Șahriar își spuse în sine: „Pe Allah! n-am s-o omor până nu voi fi auzit sfârșitul poveștii, căci pare în adevăr uimitoare!

Apoi regele o luă pe Șeherezada în brațele lui și amândoi își petrecură ce mai era din noapte înlănțuiți. Dimineața, regele se sculă și merse în sala de judecată. Și de îndată intră vizirul, și urmară apoi emirii, curtenii și străjile, și divanul se umplu de lume. Și regele judecă, puse în orânduire feluritele treburi, numi pe unii în slujbe, dădu afară pe alții, încheie procese pornite, așa că fu prins de lucru până la sfârșitul zilei. Odată ridicat divanul, regele se întoarse în încăperile lui și merse s-o găsească pe Șeherezada.

Și când se lăsă a douăzeci și cincea noapte

Doniazada îi spuse Șeherezadei:

— O, surioară, te rog să ne împărtășești urmarea poveștii cu cocoșatul, croitorul și femeia acestuia!

Iar ea răspunse:

— Din toată inima și ca o îndatorire. Dar nu știu dacă vrea și regele!

Atunci regele adăugă cu grabă:

— Ai voie!

Și Șeherezada povesti:

O, mărite rege, când croitorul îl văzu pe cocoșat mort în acest fel, strigă:

— Nu este putere, nici tărie, decât întru Allah preainaltul și atoatefăcătorul! Ce nenorocire că acest biet om a venit să moară chiar în brațele noastre!

Dar femeia îi răspunse:

— În ce rătăcire te afli! Nu cunoști stihurile poetului?

*Suflete-al meu, să te-amesteci în lucruri nesocotite,
Ca să te simți suferind? Și ceea ce te preocupă
Să te înfunde mereu în griji și-n necazuri sporite?
Nu-ți este teamă de foc, de stai deasupra-i ca-n crupă
Nu știi că poți să te-aprinzi, de te-apropii ca tras de ispite?*

Atunci bărbatul o întrebă:

— Și acum ce să fac?

Ea îi răspunse:

— Scoală-te! Să ducem undeva trupul; îl vom acoperi cu o bucată de mătase și-l vom duce de aici, tu mergând îndărătul meu, eu înainte, și chiar în noaptea asta! În lungul drumului ai să strigi să se audă: „E copilul meu! Aceasta-i mama lui! Căutăm un doftor să vadă ce are! Unde locuiește vreun doftor?

Croitorul, auzind aceste cuvinte, se ridică, îl luă pe cocoșat în brațe și, urmându-și nevasta, ieși din casă. Și femeia începu să se jefuiască:

— Bietul meu copil! De te-ai face iar sănătos! Spune, unde te doare? Ah, blestematul de vărsat! În care parte a trupului ți-au ieșit bube?

La aceste vorbe, trecătorii își spuneau: „E tatăl cu mama și-și duc la doftor copilul atins de vărsat!— Și se îndepărtau cât mai în grabă.

Croitorul și femeia lui își urmară așa calea, tot întrebând până ce fură îndrumați la locuința unui doftor iudeu. Bătură în ușă și coborî o arăpoaică, deschise și-l văzu pe bărbat cu copilul în brațe și pe maică-sa. Și aceasta îi grăi:

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 3

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

Cuprins

Povestea regelui Omar Al-Neman și a minunaților săi feciori, Șarcan și Daul-Macan	5
Parabolele celor trei porți	86
Povestea morții regelui Omar Al-Neman și minunatele cuvinte de dinainte de moartea lui	126
Cuvântul primei fete	127
Cuvântul fetei a doua	129
Cuvântul fetei a treia	131
Cuvântul fetei a patra	131
Cuvântul fetei a cincea	133
Cuvântul bătrânei	135
Povestea mănăstirii	161
Povestea celor doi îndăgostiți Aziz și Aziza și a frumosului prinț Diadem	193
Povestea frumosului Aziz	212
Povestea domniței Donia și a prințului Diadem	261
Isprăvile tânărului Kanmacan, fiul lui Daul-Macan	308
Povestea mâncătorului de hașiș	325

ISBN: 978-630-349-027-4

Povestea regelui Omar Al-Neman și a minunaților săi feciori, Șarcan și Daul-Macan

Atunci Șeherezada povesti regelui Șahriar:

O, preafericitule rege, cică a domnit în cetatea Bagdadului, după un șir lung de califi, un rege numit Omar Al-Neman. Era de o putere nemaipomenită și biruise pe toți urmașii neamului lui Chosroes și supusese pe toți împărații de-atunci. Era așa de aprig, că para focului părea de prisos pe lângă el, și-atâta de viteaz era, că nimeni nu-i putea fi pe potrivă în câmpurile de întreceri, și-atâta de vajnic era la mânie, că nările lui vărsau jar și flăcări. Cucerise Țările toate și-și întinsese stăpânirea peste orașe și peste cetăți. Cu ajutorul lui Allah, îngenunchease sub sceptrul lui pe toți oamenii și trimisese oștile lui biruitoare până pe cele mai depărtate țărâmurii. Stăpâna Răsăritul și Apusul, ale lui erau India, Sindul, China, Yemenul, Hedjazul, Abisinia, Sudanul, Sicilia, Grecia, pământurile din Diarbekr, și toate insulele mărilor și fluviile vestite ale lumii, Seihunul și Djihanul, Nilul și Eufratul. Prin olăcarii trimisese veste până la marginile pământului despre vitejiile și despre împărăția lui; și olăcarii s-au întors să-i spună că lumea întreagă i se supune și că stăpânitorii toți i se închină. Iar el și-a întins peste toți binefacerile dărniceii sale și i-a coplesit cu mărinimia lui; și-a făcut să domnească între ei bună-înțelegera și tihna; că era darnic, cu adevărat, și suflet mare.

Și din toate părțile veneau spre tronul lui peșcheșuri, și haraciuri, și biruri de pe-ntreg pământul, cât e-n lung și-n lat. Că era, cu adevărat, tare drept și tare iubit.

Și avea regele Omar Al-Neman un fiu cu numele Șarcan. Acesta se numea așa, fiindcă arăta ca o minune între minunile vremii de-atunci, și-i întrecuse în vitejie pe cei mai

neînfricați viteji, biruindu-i pe toți la luptele în care se-n-treceau, și mânuia de-a minuneleă lancea, și paloșul, și ar-cul. Iar tătâne-său îl iubea cu o dragoste peste măsură și-l menise să-i fie urmaș în scaunul împărăției.

Și-n adevăr, abia ajuns la vârsta de bărbat, acest uimi-tor Șarcan, de numai douăzeci de ani, văzu, cu ajutorul lui Allah, toate capetele înclinându-se înaintea slavei lui, atâta era de viteaz și de cutezător, și-atâta strălucea de măreția isprăvilor înfăptuite. Luase cu asalt multe redute și supu-sese multe ținuturi, că a umplut, cu faima lui, pământul; și sporea neîncetat în măreție și în putere.

Ci regele Omar Al-Neman nu mai avea alt fecior, decât pe Șarcan. E drept că, după legea Coranului și după Sunate, avea patru soții legiuite, dar numai una i-a fost rodnică. Pe lângă cele patru soții legiuite, care locuiau în palat, regele Omar mai avea și trei sute șazeci de cadâne, după numărul zilelor anului coft, și fiecare dintre aceste femei era de alt neam. Regele dăruise fiecăreia câte un iatac despărțit de al celorlalte; iar aceste iatacuri erau așezate în douăspre-zece clădiri, după numărul de luni ale anului, toate zidite chiar în grădina palatului; și în fiecare dintre aceste două-sprezece clădiri erau treizeci de cadâne, fiecare cadână cu iatacul ei; așa că erau trei sute șazeci de feluri de iatacuri hărăzite cadânelor.

Iar regele Omar închina, după dreptate, câte o noapte fiecărei cadâne, pe rând; și se culca astfel o singură noap-te pe an cu fiecare cadână, pe care nu o mai vedea decât în anul următor. Și așa a trăit regele Omar multă vreme. Și drept aceea a și ajuns cel mai de faimă și cel mai de frun-te între regi, pentru minunata-i înțelepciune și pentru băr-băția lui.

Când, într-o zi, cu voia celui ce pe toate le chiverniseș-te, una dintre cadânele regelui Omar rămase însărcinată, iar știrea se știu degrabă în tot palatul, și-ajunse vestea și la rege, care se bucură peste poate și strigă:

— Deie Allah ca toți urmașii mei să fie numai și numai băieți!

Pe urmă înscrise într-o carte data sarcinii, și începu s-o copleșească pe cadână cu tot felul de bunătăți și de daruri.

În vremea asta, Șarcan, fiul regelui...

Când povestea ajunsese aci, Șeherezada văzu zorii mijind și, sfioasă, lăsă s-aștepte noaptea următoare.

Ci când fu a patruzeci și cincea noapte

Ea urmă:

În vremea asta, Șarcan, fiul regelui, aflând și el vestea despre cadână, fu cuprins de-o amărăciune grea.

Cadâna era o tânără roabă, grecoaică, numită Safia. Fusese trimisă în dar regelui Omar de către regele greci-lor de la Chezareea, împreună cu multe lucruri scumpe. Dintre toate roabele tinere din palat, de bună seamă ea era cea mai frumoasă, cu chipul cel mai arătos, cu mijlocul cel mai subțire. Și mai era înzestrată și cu minte cum rar se mai vede și cu însușiri prea alese; și se pricepea, în nopțile când regele venea la ea, să-i spună vorbe dulci care-l vră-jeau și-l bucurau.

Și tot într-astfel se purtă cadâna până când veni ziua să se suie în patul de naștere și să nască.

Regele Omar puse un eunuc să-l vestească numaide-cât ce se va naște copilul, fie băiat, fie fată; ci și Șarcan pu-sese un eunuc să-l vestească. De cum născu Safia, moașele luară copilul, îl cercetară și, văzând că era fată, grabnic ves-tiră pe toate femeile și pe toți eunucii de-acolo, grăindu-le:

— E fată, și are chipul mai strălucitor decât luna!

Atunci eunucul regelui grăbi să dea de știre stăpânului său; la rându-i eunucul lui Șarcan fugi și el să ducă vestea, iar Șarcan se bucură foarte.

Dar abia plecară eunucii, că Safia le spuse moașelor:

— Oh, mai așteptați oleacă! În pântecelile mele mi se pare că mai este ceva!

Și iar fu cuprinsă de durerile facerii; și, cu ajutorul lui Allah, mai născu un copil. Iar moașele se aplecară repe-de asupra lui și-l cercetară; și văzură că era un băiat, cu

LBRIS

We know
books

1001
Nopti de
Poveștile Șeherezadei

Volumul 4

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-028-1

Cuprins

Minunatele povești ale animalelor și ale păsărilor	5
Povestea găștei, a păunului și a păuniței	5
Ciobanul și fecioara	21
Povestea broaștei-țestoase și a pescărușului	24
Povestea lupului și a vulpii	28
Povestea șoarecelui și a nevăstuicii	39
Povestea corbului și a zibetei	41
Povestea lui Ali ben-Bekar și a frumoasei Șamsennahar	52
Povestea domniței Budur	111
Povestea Frumosului-Fericit și a Frumoasei-Fericite	218

Ci într-a o sută patruzeci și șasea noapte

Șeherezada începu să povestească regelui Șahriar

Minunatele povești ale animalelor și ale păsărilor

Povestea găștei, a păunului și a păuniței

A fost odată, preafericitul rege, în vechimea vremii și-n trecutul vârstelor, un păun căruia îi plăcea să se ducă împreună cu soața lui pe țărmul mării și să se plimbe amândoi printr-o pădure ce se întindea până acolo, străbătută de ape curgătoare și răsunând de ciripitul păsărelelor. În timpul zilei, perechea aceasta își căuta cuminte hrana, iar la vremea nopții se aciua într-un copac stufos, ca să nu stârnească poftetele vreunui vecin prea puțin grijuliu în marea-i dragoste față de frumusețea tinerei păunițe. Și trăiau așa în pace și-n mulțumire, slăvind pe Atoatebinefăcătorul.

Dar într-o zi, păunul își îndemnă soția, spre a mai schimba aerul și priveliștea, să facă împreună o plimbare pe insula ce se vedea de pe țărm. Păunița răspunzându-i că ascultă și că se supune, porniră amândoi în zbor și poposiră pe insulă, în toată strălucirea frumuseții lor, sub ochiul de foc al soarelui.

Era o insulă acoperită de arbori plini cu poame și scăldată de mulțime de râuri. Păunul și soața lui rămaseră cu totul încântați de plăcuta răcoare a locurilor și se opriră un răstimp să guste din toate roadele și să bea din apa aceea așa de bună și de limpede.

Ci tocmai când se pregăteau să se întoarcă acasă, văzură venind către ei — plină de spaimă, cu gâtul întins, cu ciocul deschis și bătând din aripi — o găscă. Se opri în fața lor și, tremurând din toate penele, le ceru adăpost și ocrotire.

Iar păunul și soața sa o primiră numaidecât cu dragă inimă. Păunița începu cu gingășie și bunăvoință să-i vorbească spunându-i:

— Fii binevenită între noi! Vei găsi aici prieteni și ajutorare.

Atunci găscă începu să se liniștească, iar păunul, neîndoindu-se o clipă că biata de ea trebuie să fi pățit ceva uimitor, o întrebă cu bunățate:

— Ce ți s-a întâmplat și de ce ești atât de înspăimântată? Și găscă îi răspunse:

— Încă mă simt bolnavă de ceea ce mi s-a întâmplat și de spaima cumplită pe care mi-a pricinuit-o Ibn-Adam¹. Oh! Allah să ne păzească! Allah să ne apere de Ibn-Adam!

Păunul, foarte înduioșat, o îndemnă:

— Liniștește-te, buna mea găscă, liniștește-te! Dar păunița se minună:

— Și cum socoți tu că ar putea Ibn-Adam să ajungă până în această insulă din mijlocul mării? N-are cum să sară de pe țarm până aici, iar dinspre mare — cum o să străbată atâta întindere de ape?

Găscă răspunse atunci:

— Binecuvântat fie cel ce v-a scos în calea mea, ca să-mi uit spaimele și să mi se întoarcă liniștea în inimă!

Păunița îi mai spuse:..

— Soră, povestește-ne pricina spaimei pe care ți-a făcut-o Ibn-Adam și năprasna prin care, de bună seamă, vei fi trecut.

Și găscă povesti:

— Aflați, tu, păune plin de slavă, și tu, blândă și primitoare păuniță, că locuiesc în această insulă încă din copilărie și că am trăit aici pururea fără de necazuri și griji, și fără de nimic care să-mi fi tulburat sufletul ori să-mi fi mâhnit privirea. Dar alaltăieri noapte, pe când dormeam cu capul sub aripă, mi s-a arătat în vis un Ibn-Adam care voi să intre în vorbă cu mine. Eram tocmai pe cale să răspund stăruințelor lui, când auzii un glas care-mi striga:

1. Fiul lui Adam, adică Omul.

— Ia seama, găscă, ia seama! Nu te încrede nici în dulceața vorbelor, nici în viclenia purtărilor lui! Și nu uita ce-a spus poetul despre el:

*Îți dă să guști dulceață
De vorbe cu alean,
Și-odată te înhață
Ca un vulpoi viclean.*

Să știi, biată găscă, să știi că Ibn-Adam a ajuns atât de iscusit în vicleșuguri, încât poate, când vrea, să momească la el până și vietuitoarele din sânul apelor și pe cele mai crunte făpturi ale mării. Și poate să prăvălească din slăvile văzduhului vulturii care plutesc liniștit, numai aruncând în ei cu un boboloi făurit din lut uscat. Atâta-i de viclean că poate, așa slab cum e, să supună și-un elefant și să se slujească de el ca de un rob sau să-i smulgă colții și să-și facă din ei lucruri trebuincioase. Vai, găscă, fugi, fugi!

Atunci sării din somn și, fără să mă mai uit îndărăt, înspăimântată, o luai ia fugă, cu gâtul întins și cu aripile desfășurate. Rătăcii așa, până ce simții că mă părăsesc puterile. Și cum ajunsesem la poalele unui munte, mă oprii o clipă în dosul unei stânci. Inima mi se zbuciuma de spaimă și de trudă, iar pieptul mi-era greu de toată neliniștea ce mi-o pricinuiseră Ibn-Adam. Și, de-atâta spaimă, nu mai mâncasem și nu mai băusem nimic, așa că mă chinuiam și foamea, și setea. Nu mai știam ce să fac și nu mai cutezam să mă mișc, când iată că zării înaintea mea, la intrarea unei peșteri, un leu tânăr, cu blana roșcată și cu privirea blândă, care îmi insuflă numaidecât încredere și dragoste. La rândul-i, și tânărul leu mă zărise și da toate semnele unei mari bucurii, atâta eram de sfioasă și-atâta îl cucerise înfățișarea mea. M-a chemat atunci la el, spunându-mi:

— O, drăgălașo, apropie-te, vino să stăm oleacă de vorbă.

Iar eu, bucuroasă de chemarea lui, mă apropiam rușinoasă. El mă întrebă:

— Cum te cheamă și din ce neam ești? Răspunsei:

— Mă numesc găscă și-s din neamul păsărilor. El îmi zise:

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 5

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-029-8

Cuprins

Povestea lui Aluniță	5
Povestea preainvățatei Simpatia	79
Pățania poetului Abu-Nuwas	114
Povestea lui Sindbad-Marinarul	123
Întâia povestire a lui Sindbad-marinarul și care-i întâia călătorie a sa	128
Cea de a doua povestire a lui Sindbad-marinarul și ca- re-i a doua călătorie a sa	140
Cea de-a treia povestire a lui Sindbad-marinarul și ca- re-i a treia călătorie a sa	151
Cea de-a patra povestire a lui Sindbad-marinarul și ca- re-i a patra călătorie a sa	164
Cea de-a cincea povestire a lui Sindbad-marinarul și care-i a cincea călătorie a sa	177
Cea de-a șasea povestire a lui Sindbad-marinarul și ca- re-i a șasea călătorie a sa	185
Cea de-a șaptea povestire a lui Sindbad-marinarul și care-i a șaptea și cea din urmă călătorie a sa	196
Povestea frumoasei Zumurrud și a lui Alișar, fiul lui Glorie ...	214

Așadar, într-a două sute patruzeci și noua noapte

Șeherezada spuse:

Povestea lui Aluniță

Mi s-a povestit, o, preafericitele rege, că a trăit la Cairo un preacinstit șeic, staroste al negustorilor din cetate. Și toată piața îl respecta pentru cinstea lui, pentru purtările-i cuviincioase și alese, pentru vorba-i chibzuită, pentru bogăția și pentru numărul robilor și al slujitorilor săi. Și îl chema Șamsedin.

Într-o zi de vineri, înainte de rugăciune, se duse la hammam, apoi intră la bărbier, unde, după sfintele rânduiiri, puse să i se potrivească mustața drept pe linia buzei de sus, așa cum spune *Sfânta Carte*, și să fie ras frumos pe cap. Pe urmă luă oglinda pe care i-o întindea bărbierul și se privi în ea, dar numai după ce rosti mărturisirea de credință, ca să fie apărat de vreo îngâmfare prea mare pentru trăsăturile feței sale, și văzu cu jale că firele albe din barba lui ajunseseră mult mai numeroase decât cele negre și că trebuia multă luare aminte ca să le bagi de seamă pe cele din urmă prin tufele albe în care erau presărate. Și se gândi:

„Barba cărunță-i semn de bătrânețe, iar bătrânețea-i prevestirea morții, sărmane Șamsedin! Iată-te la ușa mormântului și încă nu ai niciun urmaș! Ai să te stingi și tu, și va fi ca și cum nici n-ai fi fost!—

Apoi, stăpânit de asemenea gânduri triste, se duse la moschee, pentru rugăciune, și de acolo se întoarse acasă, unde soția, știind ceasul obișnuit al sosirii lui, se pregătise să-l întâmpine îmbăiată, parfumată și dichisită cu grijă. Și îl întâmpină cu fața zâmbitoare și îi ură seară-bună, spunându-i:

— Fie să ai parte de o seară plină de fericire!

Dar Starostele, fără a-i răspunde soției sale la urare, îi spuse:

— Despre ce fericire-mi vorbești tu? Mai poate fi vreo fericire pentru mine?

Soția, nedumerită, îi spuse:

— Numele lui Allah fie cu tine și împrejurul tău! De unde-ți vin gândurile astea negre? Ce-ți lipsește ca să fii fericit? Și care-i pricina supărării tale?

El răspunse:

— Tu ești pricina.

Și se așternu tăcerea. Pe urmă el grăi iar:

— Ascultă, femeie! Gândește-te ce ciudă și ce amărăciune mă apasă de fiecare dată când mă duc în suk și-i văd pe negustori prin prăvălii stând așezați alătura de ei cu câte doi, ori trei, ori patru copii, care cresc sub ochii lor. Și se mândresc toți cu urmașii lor! Și numai eu mă văd lipsit de-o asemenea mângâiere! Și-mi doresc moartea deseori, ca să scap de-o viață așa de fără de bucurii! Și mă rog lui Allah, care-a chemat la sânul lui pe părinții mei, să-mi hotărăscă și mie un sfârșit, care să pună capăt zbugiumărilor mele.

La aceste cuvinte, soția starostelui grăi:

— Nu te opri, o, fiule al socrului meu, la gândurile aceastea supărătoare, ci vino de cinstește masa pe care-am așternut-o pentru tine!

Dar negustorul strigă:

— Nu! pe Allah, nu mai vreau nici să mănânc, nici să beau și, mai cu seamă, nu mai vreau de-acuma-nainte să primesc nimica din mâinile tale. Numai tu ești pricina sterpiciunii noastre. Iată, patruzeci de ani s-au scurs de când ne-am căsătorit, fără de nicio urmare. Și tu m-ai împiedicat mereu să-mi mai iau și alte soții, și te-ai folosit de slăbiciunea cărnii mele, atunci, în noaptea nunții noastre, ca să mă pui să jur că n-am să aduc niciodată în casă altă femeie, cât ai să fii tu, și nici măcar să nu mă culc vreodată cu altă femeie. Iar eu, ca un prost, ți le-am făgăduit pe toate. Și ce-i mai grozav, e că m-am și ținut de făgăduială, și că tu, văzându-ți sterpiciunea, n-ai avut mărinimia să mă dezlegi de jurământ!

Când soția starostelui auzi asemenea vorbe, i se făcu parcă negru dinaintea ochilor și, cu cel mai acru glas al ei, îi strigă soțului:

— Ah, moșneag prăpădit! Clătește-ți gura nainte de-a vorbi! Numele lui Allah fie cu mine și împrejurul meu! Ferească-mă Allah de orice răutate și de orice învinuire mincinoasă! Au tu socoți că, dintre noi doi, eu aș fi cea zăbavnică? Vino-ți în fire, moșneagule! Supără-te pe tine și pe neputința ta! Pe Allah! numai ale tale-s de vină! Du-te și cumpără ceva cu ce să te mai încălzești și să te mai învârtozezi! Și-atunci ai să vezi dacă rodul meu are sămânță ori e sterp!

La aceste cuvinte ale mâniaoasei sale soții, starostele negustorilor se cam clătină în credința lui și, cu glas șovăielnic, întrebă:

— Hai să zicem că-i așa cum spui tu și că eu aș fi de vină, da atunci putea-vei tu a-mi arăta cumva unde se vinde leacul în stare să învârtozeze ceea ce-i prea apăsător?

Soția îi răspunse:

— Ai să găsești asemenea dresuri la cel dintâi negustor de leacuri din cale...

Când povestea ajunsese aici, Șeherezada văzu zorii mijind și, sfioasă, tăcu.

Ci într-a două sute cincizecea noapte

Ea urmă:

— Ai să găsești asemenea dresuri la cel dintâi negustor de leacuri din cale.

Auzind aceste cuvinte, starostele își spuse: „Pe Allah, chiar mâine am să trec pe la un astfel de negustor, ca să cumpăr leacul acela—.

Și-a doua zi, de cum se deschise sukul, starostele luă un borcan, se duse la un neguțător și-i spuse:

— Pacea fie cu tine!

Acesta îi răspunse la salamalek și adăugă:

LBRIS

We know
books

1001
Nopti de

Poveștile Șeherezadei

Volumul 6

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-030-4

Cuprins

Povestea celor șase fetișcane fiecare de alt fel	5
Povestea orașului-de-aramă	29
Povestirea lui Ibn Al-Mansur despre cele două fete	57
Povestea reginei Yamlika, domnița de sub pământ	82
Povestea frumosului flăcău trist	106
Florile hazului și grădina snoavelor	137
Al-Rașid și șeicul cel cu ochi bolnavi	137
Copilandrul și dascălul său	139
Sacul năzdrăvan	141
Ce să alegi? Un flăcău tânăr sau un bărbat copt?	145
Prețul castraveților	146
Pletele albe	149
Încurcătura descurcată	150
Abu-Nuwas și baia lui Sett Zobeida	153
Abu-Nuwas făcând stihuri	155
Măgarul	158
Sett Zobeida prinsă cu ocară	161
Bărbat sau femeie?	163
Împărțeala	165
Dascălul de școală	167
Stihurile de pe o cămașă	169
Stihurile de pe o cupă	170
Califul în coș	171
Spălătorul de mațe	179
Frumoasa Prospețimea-Ochilor	186
Califul cel ciudat	194
Povestea frumoasei Floare-de-trandafir	214

Șeherezada spuse:

Povestea celor șase fetișcane fiecare de alt fel

Se povestește că, într-o zi, emirul dreptcredincioșilor, El-Mamun, stând în jețul lui din sala palatului, porunci să se adune dinainte-i toți vizirii și toți emirii, și căpeteniile cele mai de seamă din împărăția *lui*, precum și poeții, și cei ce-i erau lui dragi și pe care și-i făcuse prieteni. Or, cel mai apropiat dintre toți cei apropiați care venira atunci acolo era Mohammad El-Bassri. Și califul El-Mamun se întoarse către el și-i grăi:

— O, Mohammad, tare mult mi-ar plăcea acum să aud de la tine o poveste cum nu s-a mai auzit vreodată.

El răspunse:

— O, emire al dreptcredincioșilor, lucru-i ușor. Ci vrei de la mine o poveste pe care și eu s-o fi auzit cu urechile mele, sau mai degrabă o întâmplare pe care, martor fiind, s-o fi văzut; cu ochii mei?

Și El-Mamun grăi:

— O, Mohammad, fie oricum o fi. N-aș vrea decât să fie cât mai minunată.

Atunci Mohammad El-Bassri povesti pe dată:

— Află, o, emire al dreptcredincioșilor, că am cunoscut în vremile din urmă un om bogat foarte, de baștina lui din Yemen, care și-a lăsat țara, ca să vină să se așeze în Bagdad, orașul nostru, și să trăiască aici o viață plăcută și tihnită. Îl chema Ali El-Yamani. Și, întrucât după o bucată de vreme găsi obiceiurile de la Bagdad întocmai pe gustul lui, își aduse aci toate bunurile, precum și haremul alcătuit din șase tinere roabe, frumoase ca niște lune.

Întâia dintre fetișcane era albă, cea de a doua roșcovană, cea de a treia grasă, cea de a patra subțire, cea de a cincea

bălaie și cea de a șasea neagră. Și toate șase, în adevăr, erau desăvârșirea desăvârșirilor, aveau mintea împodobită cu știința scrierilor frumoase și străluceau în arta dansului și în cea a instrumentelor de muzică.

Fetișcana cea albă se numea...

Când povestea ajunsese aici, Șeherezada văzu zorii mijind și tăcu sfioasă.

Ci într-a trei sute treizeci și doua noapte

Ea urmă:

Fetișcana cea albă se numea Față-de-Lună; cea roșcovană se numea Văpaie-de-Jar; cea grasă, Lună-Plină; subțirica, Hurie-de-Rai; cea bălaie, Soare-n-Amiaz; cea neagră, Lumina-Ochiului.

Or, într-o zi, Ali El-Yamani, fericit de tihna ce-o gusta în desfătătorul Bagdad și simțindu-se într-o stare sufletească încă și mai plăcută ca de obicei, le pofti pe toate cele șase roabe ale sale deodată să vină la el în sala de taifas, ca să-i țină tovărășie și să petreacă vremea bând, glumind și cântând cu el. Și toate șase se înfățișară dinaintea lui; și, cu tot felul de jocuri, de desfătări și de snoave, chicotiră împreună și se veseliră.

Când voioșia se înstăpâni netulburată printre ei, Ali El-Yamani luă o cupă, o umplu cu vin și, întorcându-se către Față-de-Lună, grăi:

— O, tu, roabă albă și dulce, ia să auzim câteva cântări suave cântate de glasul tău.

Și Față-de-Lună, roaba cea albă, luă o lăută, îi potrive strunele și începu să cânte niște cântece gingașe ce făceau să dănțuiască și pietrele. Pe urmă, însoțindu-se cu lăuta, cântă aceste stihuri alcătuite pe dată de ea:

*Iubitu-mi, fie el departe,
Fie aproape, orișicum,
Și-a încrustat pe veci în ochii-mi
Icoana chipului, frumoasă,*

*Și-a-ntipărit pe totdeauna,
Să nu-l mai pot uita nicicum,
Vrăjitu-i nume-adânc în pieptu-mi
Să-i fiu de-a pururi credincioasă.*

*Ca să-i pot alinta în suflet
Strălucitoarea amintire,
Mă fac întreagă numai suflet,
Devin doar suflet, să-l alint;
Și ea să-l pot mereu cuprinde,
Să-l port de-a pururi în privire,
Devin acum numai privire,
În ochii-mi galeși să-l cuprind.*

*Mi-a spus clevetitorul aspru,
Vorbindu-mă de rău mereu:
„Oare când o să-ți smulgi din suflet
Iubirea asta suferință?—
Eu îi răspund: „O, pleacă, du-te,
Vrăjmaș clevetitor al meu!
Nu vezi că te-amăgești cerându-mi
Ceea ce nu e cu putință?—*

Auzind aceste stihuri, stăpânul albei Față-de-Lună se simți tulburat de plăcere și, după ce își muie buzele în cupă, i-o întinse fetișcanei care o bău. O umplu apoi a doua oară și, ținând-o în mână, se întoarse către roaba cea roșcovană și îi grăi:

— O, Văpaie-de-Jar, tu, al inimii leac, încearcă și tu, fără să m-afunzi în amar, să mă faci să ascult glasul tău, așadar, cântând câteva stihuri ce-ți plac.

Și Văpaie-de-Jar luă lăuta și-i potrive strunele pe o altă cheie; apoi începu un cântec de joc ce făcea inimile să fiarbă, și pe urmă cântă mai cu foc:

*Pe chipu-acesta jur că te iubesc!
O, chip pe care sfânta frumusețe
L-învoăluie-n lumină — ca să-nvețe*

LBRIS

We know
books

1001 Nopti^{de}

Poveștile Șeherezadei

Volumul 7

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

Cuprins

Povestea fermecată a calului de abanos	5
Povestea Dalilei-cea-vicleană	51
Sacul fermecat sau povestea lui Juder pescarul	154
Povestea lui Abu-Kir și a lui Abu-Sir	222

ISBN: 978-630-349-031-1

Povestea fermecată a calului de abanos

Mi s-a povestit, o, preafericitul rege, că a fost odată, în vechimea vremilor și în trecutul veacurilor și al vârstelor, un rege dintre regii persani, foarte mare și foarte puternic, numit Sabur, care de bună seamă că era regele cel mai bogat în comori de toate felurile și cel mai dăruit cu minte și cu înțelepciune. Și mai era și plin de mărinimie și de bunăvoință, iar mâna lui era deschisă pururi fără de osteneală și niciodată nu-i alunga pe cei care îi cereau ajutor. Știa să dea găzduire deplină celor ce nu-i cereau decât un adăpost, și să îmbărbăteze la necaz inimile zdrobite, cu vorbele și cu purtările lui pline de dulceață și de bunătate. Era blând și milos față de cei săraci; iar străinii niciodată nu vedeau închizându-se porțile palatului său la strigarea lor. Cât despre asupritori, aceștia nu aflau nici îndurare, nici îngăduință dinaintea asprei lui judecăți. Și așa era el, într-adevăr.

Or, regele Sabur avea trei fete, care erau ca trei lune frumoase pe un cer plin de slavă, sau ca trei flori strălucind minunate într-o grădină bine îngrijită, și mai avea și un fecior, care era luna însăși și se numea Kamaralakmar.

În fiecare an, regele orânduia pentru poporul său două mari ospete, cel dintâi, al lui Nuruz, la începutul primăverii, iar al doilea, cel al lui Mihrgan, toamna; și, cu aceste două prilejuri, porunca să se deschidă ușile peste tot în palatul său, împărțea daruri, punea pristavii să strige hotărârile de iertare a celor osândiți, numea dregători noi și îi înălța în slujbe pe oșteni și pe musaipi. Așa încât din toate părțile nemărginitei lui împărății alergau gloatele să dea cinstire regelui lor și să-l bucure, în acele doua zile de sărbătoare, aducându-i peșcheșuri de toate felurile, și robi, și eunuci în dar.

Or, la una dintre aceste sărbători, ce se nimerise chiar sărbătoarea de primăvară, regele, care la toate harurile ce

avea mai adăuga și dragostea de știință, de geometrie și de astronomie, sta în jețul lui împărătesc, când văzu venind dinaintea-i trei învățați, oameni tare iscusiți în felurite ramuri ale cunoștințelor cele mai tainice și ale artelor cele mai dibace, știind să meșterească tot soiul de închipuiri, cu o desăvârșire ce uluia mințile și nelăsând necercetată niciuna dintre tainele care de obicei scapă priceperii omenești. Și acești trei învățați sosiseră în orașul regelui, venind din trei meleaguri ăsebite și vorbind fiecare altă limbă: cel dintâi era din țara Indului, cel de al doilea era rum, iar cel de al treilea era ajami de la hotarele cele mai îndepărtate ale Persiei.

Cel dintâi, învățatul de la Ind, se apropie de scaunul crăiesc, se temeni în fața regelui, sărută pământul dinaintea lui, și, după ce îi ură bucurie și fericire în acea zi de sărbătoare, îi dete un dar cu adevărat împărătesc: un om de aur, învrâstat cu geme și cu nestemate de mare preț, ținând în mână o goarnă de aur. Și regele Sabur îi spuse:

— O, învățatule, la ce folosești această plăsmuire? El răspunse:

— O, doamne al meu, folosința acestui om de aur ține de o însușire a lui uluitoare! Dacă ai să-l așezi la poarta cetății, are să-ți fie un străjer fără de pereche; căci dacă un vrăjmaș ar răzbi în piață, el l-ar ghici de departe și, suflând în trâmbița îndreptată către acel vrăjmaș, l-ar țintui locului și l-ar face să cadă mort de spaimă!

Și regele, la cuvintele acestea, tare se mai minună și spuse:

— Pe Allah, o, învățatule, dacă adevăr grăiești, îți făgăduiesc că tot ceea ce râvnești și dorești are să ți se împlinească!

Atunci se apropie învățatul rum, care sărută pământul dinaintea regelui și îi dete în dar o tupsie mare de argint, în mijlocul căreia se afla un păun de aur înconjurat de douăzeci și patru de păunite tot de aur. Și regele Sabur privi cu uimire și, înturnându-se către rum, îi spuse:

— O, învățatule, la ce sunt de folos acest păun și aceste păunite?

El răspunse:

— O, stăpâne al meu, ori de câte ori se scurge un ceas de vreme din zi ori din noapte, păunul lovește o dată cu ciocul

în una dintre cele douăzeci și patru de păunite și o calcă, bătând din aripi, și tot așa mai departe până ce calcă toate păunițele, arătând în felul acesta câte ceasuri au trecut; pe urmă, când o lună întregă s-a scurs astfel, el deschide gura și din fundul gâtlejului său se ivește cornul lunii noi.

Și regele, minunându-se, strigă:

— Pe Allah, de trăiești adevărat, toate dorurile ți se vor împlini!

Cel de al treilea care se apropie fu învățatul din Persia. Sărută pământul dinaintea regelui și, după laudele și urările de cuviniță, îi dăruie un cal făcut din cel mai negru și mai ales soi de lemn de abanos, încrustat cu aur și cu nestemate și împodobit minunat cu o șă și cu un frâu și cu niște scări cum nu se mai văd decât la caii de regi. Și acest cal cu strălucire de abanos era într-un totuț ca un frate al cailor furtunii. Așa încât regele Sabur fu minunat peste poate și uluit de frumusețea și de desăvârșirea calului; pe urmă spuse:

— Și care sunt însușirile acestui cal de abanos? Persanul răspunse:

— O, doamne al meu, însușirile pe care le are calul acesta sunt uluitoare, și anume că, atunci când e încălecat de cineva, el pornește iute ca fulgerul cu călărețul său prin văzduhuri și îl duce peste tot unde vrea acela să-l îndrepte, străbătând într-o zi depărtări pentru care unui cal ca toți caii i-ar trebui un an ca să le străbată!

Regele, năuc de uimire față de aceste trei lucruri năucitoare ce i se arătau unul după altul, în aceeași zi, se înturnă către persan și îi spuse: Pe Allah cel atotputernic (preamărit fie El!), carele a zămislit toate făpturile și le-a dat ce să mănânce și ce să bea, dacă adevărul vorbelor tale mi se va dovedi, îți făgăduiesc împlinirea tuturor poftelor tale, și până și a celei mai mici dorințe ce-i avea!

După care, regele porunci să se pună la încercare de către cei trei învățați vreme de trei zile feluritele însușiri ale celor trei daruri și să îndeplinească feluritele mișcări. Și într-astfel, omul de aur suflă în trâmbița lui de aur, păunul de aur ciocăni și călcă pe rând cele douăzeci și patru de păunite de aur ale lui, iar învățatul din Persia...

LBRIS

We know
books

1001
Nopti de
Poveștile Șeherezadei

Volumul 8

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-032-8

Cuprins

Snoave pilduitoare din grădina înmiresmată	5
Cele trei dorințe	6
Flăcăul și masagiul de la hammam	8
Alb și alb	11
Povestea lui Abdallah-de-pe-uscat și a lui Abdallah-din- mare	15
Povestea tânărului cel galben	44
Povestea Floarei-de-Granată și a lui Zâmbet-de-Lună	73
Seara de iarnă a lui Isac din Mossul	129
Felahul de la Egipt și copiii săi cei albi	137
Povestea lui Khalif-Cel-Sărac	146
Pățaniile lui Hassan al-Bassri și ale preafrumoasei Strălucire	210

Și, într-a cinci sute doua noapte

Șeherezada spuse:

Snoave pilduitoare din grădina înmiresmată

— Snoavele pilduitoare, o, preafericitul rege, sunt cele pe care eu le știu cel mai bine. Am să-ți povestesc una, ori două, ori trei, scoase din Grădina înmiresmată.

Și regele Șahriar spuse:

— Dacă-i așa, grăbește de-ncepe, căci îmi simt sufletul năpădit de un mare alean în seara aceasta! Și nu mai sunt încredințat că ai să-ți păstrezi capul pe grumaji până dimineață!

Și Șeherezada, zâmbind, spuse:

— Iacătă! Ci te prevestesc, o, preafericitul rege, că snoavele acestea, oricât de pilduitoare ar fi, pot să treacă drept snoave slobode în ochii oamenilor neciopliți și înguști la minte!

Și regele Șahriar spuse:

— Nu te opri din pricina unei temeri ca aceasta, Șeherezada! Dar dacă socoți că asemenea snoave pilduitoare nu pot fi ascultate de micuța aceasta care te aude, ghemuită pe chilim la picioarele tale, spune-i să plece cât mai degrabă. De altminteri, nici nu prea pricep ce caută aici copila asta!

La vorbele acestea ale regelui, micuța Doniazada, de frică să nu fie izgonită, se aruncă în brațele surorii sale mai mari, care o sărută pe ochi, o strânse la piept și îi potoli sufletul iubit. Pe urmă, Șeherezada se întoarse către regele Șahriar și spuse:

— Eu socot că ar putea să rămână! Căci nu este nicidecum necuviincios să vorbești despre lucrurile așezate de la

brâu în jos, de vreme ce, toate lucrurile sunt curate și neprihănite, pentru sufletele curate și fără de prihană!

Și numaidecât începu:

Cele trei dorințe

Mi s-a povestit, o, preafericitele rege, că un anume ins plin de bună-cuviință își petrecuse întreaga viață tot așteptând noaptea de minuni făgăduită de Sfânta Carte drept-credincioșilor înzestrați cu focul credinței, noaptea aceea numită Noaptea putințelor atotputerii, când un om cuvios își poate vedea împlinită orice dorință. Or, într-o noapte dintre cele mai de pe urmă nopți din luna Ramadan, insul acela, după ce postise amarnic toată ziua, se simți însuflețit deodată de duhul dumnezeiesc și o chemă pe soția sa și îi spuse:

— Ascultă-mă, femeie! În seara aceasta mă simt într-o stare de mare curăție dinaintea Celui-veșnic, și de bună seamă că noaptea aceasta are să fie pentru mine Noaptea putințelor atotputerii. Și, întrucât de bună seamă că toate dorurile și nădejtile au să-mi fie împlinite de către Atoateîmplinitorul, te chem ca să-ți cer dintru-ntâi sfatul despre cererile pe care ar fi să i le fac, căci te știu bună de sfaturi, și nu arareori părerile tale mi-au fost de folos. Ia spune-mi, dar, ce dorințe să-i mărturisesc!

Soția răspunse:

— O, bărbate, câte dorințe poți să-i mărturisești?

El spuse:

— Trei! Ea spuse:

— Începe, dar, prin a-i mărturisi lui Allah cea dintâi dintre cele trei dorințe. Știi și tu că desăvârșirea unui bărbat și a desfătării sale stă în virtutea lui, și că bărbatul nu poate să fie desăvârșit dacă este feciorelnic, hadâmb ori neputințe. Încât, cu cât un bărbat este mai bine dăruit, cu atâtea virtutea lui este mai spornică și bucuria cu el merge pe căile deplinătății. Pleacă-te, dar, cu umilință dinaintea feței celui Prea-înalt și spune-i: „O, Binefăcătorule, o, Preadarnicule, fă-mă dăruit cu asupra de măsură!”

Și bărbatul îngenunche și, întorcându-și palmele către cer, zise:

— O, Binefăcătorule, o, Preadarnicule, fă-mă dăruit cu asupra de măsură!

Or, nici n-apucă el bine să rostească dorința aceasta, că-i și fu împlinită, și cu asupra de măsură, pe clipă pe dată. Încât numaidecât precucernicul om se văzu dintr-odată dăruit cum nici nu gândise. [...] Și-atâta de nelaîndemână îi venea, încât de da să se culce trebuia să se scoale, iar de da să se ridice trebuia să se culce.

Iar soția fu atâta de înfricoșată de ce văzu, încât o luă la fugă țipând, atunci când precucernicu-i bărbat vroi s-o cheme. Și bietul om îi zise într-un sfârșit:

— O, femeie păcătoasă, ce să mă fac eu acum? Asta-i numai lucrarea ta, o, blestemat!

Ea răspunse:

— Numele lui Allah fie cu tine și împrejurul tău! Roagă-te întru Profetul, o, moșnege cu ochi goi! Eu, pe Allah! nu am trebuință de toată ceea și nu ți-am spus să ceri atâta! Roagă-te, dar, cerului să te mântuiască de danie! Asta are să-ți fie cea de a doua dorință!

Precucernicul ridică atunci ochii către cer și zise:

— O, Allah, mă rog ție să mă izbăvești de dania aceasta și de necazurile pe care mi le aduce!

Și numaidecât, mântuit cu totul de orice urmă, se văzu asemenea unei fetețe.

Ci și această izbăvire nu-l mulțumi întru nimica, nu atâta pe el cât pe nevastă-sa, care începu să-l dodelească și să-l certe că a lipsit-o pe veci de bunul ei. Încât ciuda precucernicului ajunse peste poate; și îi spuse nevastei-si:

— Asta-i numai din vina ta și din pricina sfaturilor tale smintite! O, femeie fără de minte, aveam voie să cer trei lucruri de la Allah și aș fi putut să-mi aleg după bunul meu plac tot ce mi-aș fi dorit cel mai mult din bunurile lumii acesteia și ale celeilalte. Și iacătă că două dintre aceste putințe mi s-au și prăpădit, și totu-i ca și cum n-ar fi fost nimica. Și iacătă-mă într-o stare încă și mai rea decât cea de dinainte! Ci, întrucât mai am voie sa cer o minune, am să

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 9

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

Cuprins

Divanul oamenilor de răs și de batjocură	5
Bubuitura de pomină	5
Cei doi poznași	7
Viclenie muierească	10
Povestea Adormitului treaz	19
Dragostea dulcii Zein al-Mawassif	82
Povestea tânărului leneș	116
Povestea tânărului Nur și a Vitezei Frânce	129
Sfaturile mărinimiei și ale științei de a te purta în viață	210
Saladin și vizirul său	210
Mormântul îndrăgostiților	215
Divorțul tinerei Hind	224
Povestea oglinzii fecioarelor	229

ISBN: 978-630-349-033-5

Divanul oamenilor de răs și de batjocură

Bubuitura de pomină

Se povestește – ci Allah este mai știutor! – că a fost odată în orașul Kokaban, din Yaman, un beduin din tribul fazli, pe care îl chema Abul-Hossein și care, cu mulți ani în urmă, părăsise viața de beduin și ajunsese un orășan de vază și un neguțător dintre neguțătorii cei mai bogați. Și, întâia oară, se însurase pe vremea tinereții sale! Ci Allah o chemase pe nevastă-sa întru mila sa, după un an de căsnicie. Încât prietenii lui Abul-Hossein nu mai conteneau să-l tot îndemne să se însoare iar, procitindu-i vorbele poetului:

*Ridică-te odată, prietene-al meu drag!
Nu aștepta să-ți treacă voioasa primăvară —
la uite ce copile frumoase! Hai, te-nsoară!
Tu nu știi ca femeia, pe după-al casei prag,
E-un almanah maestru cu care anul zboară?*

Și Abul-Hossein, până la urmă, nemaiputând să înfrunte îndemnul prietenilor săi, se hotărî să înnădească niște vorbe cu bătrânele pețitoare; și se însură într-un sfârșit cu o fetișcană frumoasă ca luna când strălucește pe mare. Și, de nuntă, dete ospețe mari la care îi pofti pe toți prietenii și pe toți câți îi cunoștea, precum și ulemalele, fachirii, dervișii și cuvioșii. Și deschise larg toate ușile casei sale, și orându-i să li se deie musafirilor mâncăruri de toate felurile, și, printre altele, orez de șapte culori osebite, și sorbeturi, și miei umpluți cu alune, cu migdale, cu fistic și cu stafide, și o cămilă tânără friptă întreagă și pusă la masa netăiată. Și toată lumea mănă și bău și fu cuprinsă de veselie, de bucurie și de mulțumire. Și mireasa fu plimbată și arătată

tuturora de șapte ori pe rând, îmbrăcată de fiecare dată cu altă rochie, mai frumoasă decât cea de dinainte. Ba o plimbară și-a opta oară printre musafiri, spre deplina mulțumire a celor care nu izbutiseră să-și sature ochii cu vederea ei. După care, muierile cele bătrâne o duseră în odaia de nuntă și o culcară într-un pat înalt ca un crivat împărătesc, și o pregătiră în toate privințele pentru sosirea mirelui.

Atunci, Abul-Hossein, în mijlocul alaiului, intră la soția sa, călcând rar și falnic. Și se așeză o clipă pe divan, ca să-și dovedească sieși și ca să arate soției sale și femeilor din alai cât de plin este el de gingășie și de măsură. Pe urmă, se ridică măreț, spre a primi urările femeilor și a-și lua rămas-bun de la ele, înainte de a se apropia de patul în care fetișcana îl aștepta sfioasă; când, deodată, iacată! slobozi, o, păcatele lui! din pânțele-i prea plin de cărnuri grele și de băuturi, o răsuflătură până peste poate de bubuitoare, cumplită și mare! Ferească-ne Allah de Cel-Rău!

La bubuitul acela, fiecare femeie se întoarse înspre vecina ei, vorbind cu glas tare și făcându-se că n-ar fi auzit nimic; iar fetișcana la fel și ea, în loc să râdă ori să-și bată joc, începu să-și zdrăngănească brățile. Ci Abul-Hossein, fâstâcit până peste poate, se prefăcu a fi chemat de niște treburi grabnice și, cu ocară în inimă, coborî în curte, puse șaua pe iapă, sări în spinarea ei și, lăsând și casă și nuntă și soție, fugi mistuindu-se în negurile nopții. Și ieși din oraș și se afundă în pustie. Și ajunse în felul acesta la țărutul mării, unde văzu o corabie gata de plecare spre India. Și se imbarcă pe corabia aceea și ajunse pe coasta Malabarului.

Acolo, cunoșcu câțiva inși, băștinași din Yaman, care îl duseră și îl înfățișară regelui acelei țări. Și regele îi dete o slujbă de încredere și îl numi căpitan peste straja sa. Și Abul-Hossein rămase în țara aceea zece ani, cinstit și respectat, și în tihna unei vieți plăcute. Și de fiecare dată când își aducea aminte de bubuitura cea păcătoasă, își alunga gândul acela așa cum se alungă miasmele cele urâte. Ci, după ce trecură cei zece ani, fu cuprins de tristețea dorului de țara părintească; și încet-încet ajunse să gogeaască de alean; și ofta fără contenire, gândindu-se la casa și la orașul

lui; și simțea că moare de dorul acela înăbușit. Ci, într-o zi, nemaiputând să-și îndure chinurile sufletului, nu-și mai luă nici măcar bun-rămas de la rege, și fugi și se întoarse în țara Hadramut, din Yaman. Acolo se îmbracă teptil în straie de derviș și plecă pe jos înspre orașul Kokaban; și ajunse, în felul acesta, tăinuindu-și numele și necazul, pe dealul care străjuiește orașul. Și, cu lacrimi în ochi, văzu terasa bătrânei sale case și terasele învecinate, și își zise: „De nu m-ar cunoaște careva! Deie Allah să fi uitat cu toții povestea mea! Și, cugetând așa, coborî dealul și apucă pe drumuri ocolite înspre casa lui. Și, din drum, văzu stând jos, în pragul unei porți, o bătrână care despăduchea capul unei fetițe de vreo zece ani; iar fetița îi spunea bătrânei:

— O, maică a mea, tare aș vrea să știu câți ani am, căci o prietenă de-a mea vrea să-mi facă horoscopul. Vrei să-mi spui în ce an m-am născut?

Și bătrâna cugetă o clipă și răspunse:

— Te ai născut, o, fata mea, chiar în anul bubuiturii.

Când auzi vorbele acestea, amărâțul de Abul-Hossein făcu cale întoarsă și o lua la fugă, aruncându-și picioarele în vânt. Și își zicea: „Iacătă că bubuitura ta a ajuns o zi de pomenire în hronici! Și are să dănuiască prin veacuri, atâta cât s-or împodobi cu fiori palmierii! Și nu se mai opri din fugă și din umbriet decât atunci când ajunse în țara Indiei. Și trăi cu amar în surghiun până la moarte. Cu el fie îndurarea și mila lui Allah!

Pe urmă, Șeherezada, în noaptea aceea, mai spuse:

Cei doi poznași

Tot așa am auzit, o, preafericitule rege, că au fost odață în cetatea Damascului, în Siria, un om ajuns de pomină din pricina renghiurilor, a tertipurilor și a poznelor lui, și un altul la Cairo, tot atâta de vestit pentru aceleași virtuți. Or, pezevenghiul de la Damasc, care adeseori auzise vorbindu-se despre semenul lui de la Cairo, ar fi dorit să-l cunoască pe acela, cu atât mai mult cu cât mușteriii săi obișnuiți îi spuneau fără încetare:

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 10

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-034-2

Cuprins

Povestea lui Alladin și a lămpii fermecate	5
Parabola adevăratei științe a vieții	128
Farizada sau Zâmbet detrandafir	130
Povestea lui Kamar și a multpriceputei Halima	163
Povestea pulpei de berbec	203
Cheile ursitei	214

Iar Șeherezada spuse:

Povestea lui Alladin și a lămpii fermecate

Mi s-a povestit, o, preafericitule rege, o, dăruitule cu alese purtări, că a fost cândva – ci Allah este mai știutor – în vechimea vremilor și în curgerea vârstelor și a clipelor, într-un oraș dintre orașele Chinei, de al cărui nume nu-mi aduc aminte acuma, un om care era croitor ca meserie și sărac ca stare. Și omul acela avea un fiu pe nume Aladdin, care era un băiat întru totul zăbavnic la învățătură și care, din copilăria lui, părea să fie un derbedeu tare leneș. Or, când ajunse la vârsta de zece ani, taică-său vroia să-l învețe să-l dea să învețe vreo meserie cinstită; dar, cum era foarte sărac, nu putu să facă față cheltuielilor cu învățătura și trebuia să se mulțumească să-l ia pe copil cu el la prăvălie, ca să-l deprindă cu meseria lui, lucrul cu acul. Ci Aladdin, care era un copil ticălos, dedat să se joace cu copilandrii din mahala, nu se putu sili să stea barem o zi în prăvălie. Dimpotrivă! În loc să ia seama la lucru, pândea clipita când tatăl său era nevoit să lipsească pentru vreo treabă, să se întoarcă spatele ca să vadă de vreun mușteriu, și numai-decât își lua tălpășița sprinten și da fuga să se înhăiteze pe ulițe și prin grădini cu haimanalele de seama și de teapa lui. Și iacă așa era purtarea lichelei aceleia care nu vroia nici să asculte de părinții săi, nici să învețe meseria de croitor. Încât tătâne-său, tare mâhnit și deznădăjduit că are un fiu pornit spre toate ticăloșiile, până la urmă ridică mâinile de pe el și îl lăsă în seama stricăciunii lui; și, în durerea sa, căzu la boală și muri. Ci lucrul acesta nu îl lecu nicidecum pe Aladdin de proasta lui purtare, deloc-delocuța! Atunci, mama lui Aladdin, văzând că omul ei s-a săvârșit din viață și că feciorul său nu este decât o haimana cu care nu putea să facă nimic, se hotărî să vândă prăvălia și toate sculele de croitorie, ca să poată trăi un răstimp cu ceea ce dobândise din vânzare. Ci, cum totul se zvitui repede, fu nevoită să-și

face obiceiul de a-și petrece zilele și nopțile torcând lână și bumbac spre a încerca să mai câștige ceva cu care să se hrănească și să-l hrănească și pe pușlamaua de fiu-său.

În ceea ce îl privește pe Aladdin, apoi acesta, dacă se văzu scăpat de spaima față de tătâne-său, nu mai avu niciun fel de frâu și se cufundă și mai mult în pușlamalături și desmături. Și își petrecea astfel toate zilele afară din casă, unde nu se întorcea decât numai la ceasurile de masă. Și biata maică-sa, amărâta de ea, în ciuda tuturor necazurilor pe care i le făcea fiu-său și a părăsirii în care o lăsa, îi da mai departe demâncare din munca mâinilor ei și din roada veghilor sale, plângând singură-singurică lacrimi tare amare. Și așa ajunse Aladdin la vârsta de cincisprezece ani. Și era frumos și bine făcut, într-adevăr, cu doi ochi negri și minunați, și cu un obraz de iasomie, și cu o înfățișare ispititoare întru totul.

Or, într-una din zile, pe când sta în mijlocul pieței de la intrarea în sukurile mahalalei, prins numai cu joaca laolaltă cu țângăii și cu haimanalele de soiul lui, iacătă că trece pe acolo un derviş maghrebin, care se opri să-i privească stăruitor pe copiii. Și, până la urmă, își lipi privirile pe Aladdin și începu să-l cerceteze într-un chip tare ciudat și cu o luare-aminte cu totul osebită, fără a mai lua seama la copiii ceilalți, tovarășii lui. Și dervişul acela, care venea tocmai din străfundul străfundurilor Maghrebului, de prin părțile acelea îndepărtate, era un vrăjitor de seamă, tare iscusit în astrologie și în știința chipurilor omenesti; și, cu puterea vrăjitoriei lui, era în stare să facă să se miște și să se bată între ei până și munții cei mai înalți. Îl scrută, așa-dar, pe Aladdin mai departe cu multă stăruință, gândind „Iacătă, într-un sfârșit, băiatul de care am trebuință...”

Când povestea ajunse aici, Șeherezada văzu zorii mijind și, sfioasă, tăcu.

Ci într-a șapte sute treizeci și doua noapte

Urmă:

...„Iacătă, într-un sfârșit, băiatul de care am trebuință, acela pe care îl caut de atâta timp și pentru care am plecat din Maghreb, țara mea! Și se apropie cu dulceață de unul dintre băieții, fără însă a-l scăpa pe Aladdin din ochi, îl luă de-o parte tainic și îl iscodi cu de-amănuntul despre tatăl și despre mama lui Aladdin, precum și cum îl cheamă și ce face. Și, dobândind aceste lămuriri, se apropie zâmbind de Aladdin, izbuti să-l tragă într-un colț, și îi spuse:

— O, copilul meu, au nu cumva ești Aladdin, fiul croitorului *Cutare*?

Și Alladdin răspunse:

— Ba da, sunt Aladdin. Cât despre taica, e tare multă vreme de când a murit!

La vorbele acestea, dervişul maghrebin se aruncă la gâtul lui Aladdin, și îl luă în brațe, și începu să-l pupe pe obraji tare lung, plângând asupra lui, până peste poate de tulburat. Iar Aladdin, buimăcit cu totul, îl întrebă:

— Din care pricină plângi domnia ta? Și de unde îl cunoști pe răposatul taică-meu?

Și maghrebinul, cu un glas de jale, și parcă spart, răspunse:

— Ah, copile al meu, cum aș putea să nu vărs lacrimi de jale și durere, de vreme ce sunt moșul tău și de vreme ce îmi dezvăluși într-un chip atâta de pe neașteptate moartea bietului meu frate, răposatul taică-tău? O, copile al fratelui meu, află, așadar, că am venit în țara aceasta, părăsind țara mea și înfruntând primejdiile unei lungi drumetii, numai cu nădejdea bucuriei de a-l mai vedea pe tătâne-tău și de a gusta cu el fericirea întoarcerii și a întâlnirii! Și iacătă, of! că tu îmi dai știrea că a murit!

Și se opri o clipă, parcă sugrumat de tulburare; pe urmă, adăugă:

— De altminteri, trebuie să-ți spun, o, copile al fratelui meu, că, de îndată ce te-am zărit, sângele meu s-a și îndreptat înspre sângele tău și m-a făcut să te cunosc degrabă, fără de șovăire, din mijlocul tuturor prietenilor tăi! Și măcar că în ceasul când ne-am despărțit de tătâne-tău tu nici nu te născuse! Întrucât el nici nu se însurase pe atunci, n-am șovăit să cunosc la tine trăsăturile lui și asemuirea cu el! Și

LBRIS

We know
books

1001 Nopti de

Poveștile Șeherezadei

Volumul 11

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-035-9

Cuprins

Divanul năzbâtiilor uşurate şi înţelepciunii vesele	5
Papucii care nu se mai prăpădesc	5
Bahlul, măscăriciul lui Al-Raşid	10
Chemarea la pace peste tot pământul	12
Brăcinarele înnodate	18
Povestea celor doi mâncători de haşiş	22
Povestea cadiului Tată-al Vântuiturilor	27
Măgarul cadiu	42
Cadiul şi măgăruşul	50
Cadiul cel isteţ	58
Poveţele unuia care se pricepe la femei	64
Judecata mâncătorului de haşiş	71
Povestea domniţei Nurrennahar şi a frumoasei Gennia	75
Povestea dulcii Sclipire-de-Mărgăritar	117
Cele două vieţi ale sultanului Mahmud	143
Comoara cea fără de sfârşit	153
Povestea cea întortocheată a blajinului copil din flori	179
Povestea maimuţoiului flăcău	205
Povestea celui dintâi nebun	223
Povestea celui de al doilea nebun	237
Povestea celui de al treilea nebun	261

Divanul năzbâtiilor ușuratece și înțelepciunii vesele

Papucii care nu se mai prăpădesc

Se povestește că a fost odată la Cairo un neguțător de leacuri, pe nume Abu-Cassem El-Tamburi, care ajunsese de pomină pentru zgârcenia lui. Or, măcar că Allah îl dăruise cu bogăție și cu spor în treburile de vânzare și cumpărare, el trăia și se îmbrăca aidoma cu cel mai milog cerșetor; iar hainele pe care le purta nu mai erau decât niște plotoage și niște zdrențe; iar turbanul lui era atâta de vechi și atâta de jegos, încât nu se mai putea ghici ce culoare avusese vreodată; ci, dintre toate lucrurile lui, mai cu seamă papucii îi arătau cărpănoșenia; întrucât nu numai că erau ferecați cu niște cuie mari, și trainici ca un car de luptă, cu niște pingele mari cât o căpățână de hipopotam, și peticite de mii de ori, ci cu căputele atâta de cărpite încât, de douăzeci de ani de pe când papucii fuseseră papuci, cei mai iscusiți cărpaci și peticari din Cairo își irosiseră toată priceperea spre a mai alipi între ele rupturile. Și, după atâta meșterea, papucii lui Abu-Cassem ajunseseră atâta de grei încât de multă vreme trecuseră în zicale în tot Egiptul; întrucât, atunci când cineva vroia să spună că un lucru este greu, papucii aceia erau totdeauna luați ca măsură. Așa, dacă un oaspete cam zăbovea în casa gazdei, se zicea despre el: „Are sângele greu ca papucii lui Abu-Cassem! Ori dacă vreun dascăl de școală, din soiul dascălilor de școală loviți de dascăleală, vroia să se arate plin de minte, se zicea despre el: „Izgonit fie Cel-rău! Țsta are mintea grea ca papucii lui Abu-Cassem! Ori când vreun hamal era covârșit de greutatea poverii, ofta și zicea: „Bătu-l-ar Allah pe stăpânul poverii acesteia! E grea ca papucii lui Abu-Cassem!

Ori când prin vreun harem vreo bătrână din soiul cel afurisit al bătrânelor posomorâte vroia să le oprească pe soțiile cele tinere ale stăpânului să se veselească între ele, se zicea: „Chiorî-o-ar Allah pe pacostea asta! E grea ca papucii lui Abu-Cassem! Ori dacă vreo mâncare mai amarnică pica greu și stârnea furtuna în lăuntrurile pântecelui, se zicea: „Mântui-m-ar Allah! Afurisita asta de mâncare este grea ca papucii lui Abu-Cassem! Și, tot așa, în toate împrejurările când greutatea își arăta fața.

Or, într-o zi, după ce încheie o negustorie mai norocoasă ca de obicei, Abu-Cassem se simți cuprins de o voieșie aparte. Încât, în loc să dea și el vreun aldămaș, mai mare ori mai mic, după datina negustorilor când Allah îi ajută să izbândească un târg, găsi mai de folos să se ducă să facă o baie la hammam, unde, de când țineau oamenii minte, nu-i călcase piciorul. Și, încuindu-și prăvălia, porni înspre hammam, luându-și papucii la spinare, în loc să-i încălțe; căci de multă vreme tot așa făcea, spre a-i ocroti să nu se prăpădească. Și, ajungând la hammam, își puse papucii pe prag, laolaltă cu toate încălțările ce se aflau rânduite acolo, cumu-i obiceiul. Și intră să se scalde.

Or, pielea lui Abu-Cassem era atâta de bătucită de jeg încât băieții care îl frecară și masajii avură de trudit peste măsură până să-i dea de hac; și nu izbutiră decât înspre sfârșitul zilei, când toți cei care veniseră să se îmbăieze plecaseră de mult. Și Abu-Cassem putu într-un sfârșit să iasă din hammam, și își căută papucii: ci papucii nu se mai aflau unde îi lăsase, iar în locul lor era o pereche de iminei frumoși, făcuți dintr-o piele galbenă ca lămâia. Și Abu-Cassem își zise: „Fără de nicio îndoială că Allah mi i-a trimis, acela carele știe că de mult tânjesc să-mi cumpăr unii ca aceștia. Ori poate că i-o fi schimbat careva cu ai mei, din greșeală! Și, plin de bucurie că se vedea astfel cruțat de a-și mai cumpăra alții, îi luă și plecă.

Or, iminei cei de piele galbenă-portocalie erau papucii cadiului, care se mai afla încă în hammam. Iar în ce privește papucii lui Abu-Cassem, apoi pe aceștia omul însărcinat cu paza încălțărilor, văzând scârboșeniile acelea care

duhnea de împuțeau intrarea de la hammam, se repezise să-i ia și să-i ascundă într-un colț. Pe urmă, când ziua se sfârșise și când ceasul lui de veghe se împlinise, paznicul plecase, fără a-și mai aduce aminte să-i pună la loc.

Încât, atunci când cadiul își isprăvi îmbăiatul, slujitori de la hammam, zorind la poruncile lui, îi căutară zadarnic iminei, și, până la urmă, găsiră într-un colț papucii cei de pomină, pe care îi cunoscură numaidecât că erau ai lui Abu-Cassem. Și o luară la fugă după el și, ajungându-l, îl întoarseră la hammam, cu dovada furțișagului pe umăr. Și cadiul, după ce își luă ceea ce era al lui, porunci să i se dea lui Abu-Cassem îndărăt papucii și, cu toate împotrivrile lui, îl trimise la închisoare. Și Abu-Cassem, ca să nu moară în temniță, trebui, măcar că fără inimă bună, să se arate darnic la bacșișuri cu caralii și cu cavazii de la agie; întrucât toți știindu-l că era tot atâta de putred de bani pe cât era de otrăvit de zgârcenie, nu-l socotiră izbăvit cu una cu două.

Și Abu-Cassem putu, în felul acesta, să iasă din închisoare; ci, păcurit și înciudat peste măsură, și socotind că papucii-s pricina nenorocirii lui, dete fuga și-i aruncă în Nil, ca să se scape de ei.

Or, peste câteva zile, niște pescari, trăgându-și cu mare caznă năvodul mai greu ca de obicei, găsiră în năvod papucii, pe care îi cunoscură numaidecât că erau ai lui Abu-Cassem. Și văzură, plini de mânie, că grămada de cuie cu care erau împodobiți le rupseseră ochiurile năvodului. Și se duseră la dugheana lui Abu-Cassem și zvârliră papucii năprasnic înlăuntru, blestemându-l pe stăpânul lor. Iar papucii, aruncați prea tare, izbiră șipurile cu apă de trandafir și cu alte ape ce se aflau pe rafturi, și le răsturnară, spărgându-le într-o puzderie de cioburi.

La priveliștea aceea, jalea lui Abu-Cassem ajunse până peste poate, și amărâțul de el strigă:

— Ah, papuci blestemați, vă țineți de fundul meu! Da nu mult aveți să-mi mai pricinuiți voi necazuri!

Și îi ridică de pe jos și se duse în grădină și se apucă să sape o groapă în care să-i astruce. Ci un vecin, care avea un dinte împotriva lui, găsi prilejul să se răzbune și dete

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}

Poveștile Șeherezadei

Volumul 12

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-036-6

Cuprins

Nouăzeci și nouă de capete retezate	5
Ticăloșia soțiilor	20
Povestea istorisită de plăcintar	28
Povestea istorisită de zarzavagiu	31
Povestea istorisită de măcelar	35
Povestea istorisită de baș-clarinet	39
Povestea lui Ali Baba și a celor patruzeci de hoți	43
Întâlnirile lui Al-Rașid pe podul Bagdadului	87
Povestea tânărului stăpân al iepei bălane	93
Povestea călărețului pe urma căruia se cântau cântece indienești și chinezești	117
Povestea șicului cel cu mâna darnică	128
Povestea pascalului de școală olog și cu gura ruptă	156
Povestea orbului de pe pod, cel care cerea să fie pălmuit	161
Povestea domniței Zuleica	175
Năzdravăniile cele dulci ale tinereții fără de griji	203
Flăcăiașul cel căpățânos și sora lui cea cu picior mic	203
Belciugul de la gleznă	209
Povestea cu țapul și cu fata regelui	214
Povestea cu fiul regelui și cu broaca-țestoasă	228
Fata neguțătorului de boabe de năut	240
Dezlegătorul	249
Povestea căpeteniei de agii	253
Care este cel mai mărinimos?	257
Bărbierul jugănit	263
Povestea lui Faiiruz și a soției sale	270
Obârșia și deșteptăciunea	274

Nouăzeci și nouă de capete retezate

Se povestește – ci numai Allah poate să osebească ceea ce este aievea de ceea ce este neaievea, și să le despărțească fără de greș! – că a fost odată, în vechimea vremilor, într-un oraș de printre orașele rumilor cei de demult, un rege de mare fală și de o vrednicie vestită; stăpân peste domnii și peste împărății, peste țării și peste oști. Și regele acela avea, mai scump decât toate comorile sale, un fiu tinerel care era desăvârșit de frumos. Și flăcăul acela, feciorul regelui, nu era numai frumos cu desăvârșire, ci mai era dăruit și cu o deșteptăciune ce minuna pământul. Și, mai încolo, istorisirea aceasta nu are să fie decât adevărul acelei deșteptăciuni de-a mirare și a acelei frumuseți a beizadelei. Și, spre a-i pune la încercare aceste însușiri, Allah Cel-preaînalt făcu vremile să ia o întorsătură rea asupra zilelor regelui și reginei, tatăl și mama flăcăului. Și, din rege și regină cum erau, în vârful puterii și al bogățiilor, se pomeniră, într-o zi, în palatul lor pustiu, mai săraci și mai ticăloșiți decât cerșetorii de pe drumurile caliciei. Întrucât nimica nu îi este mai lesne Celui-preaînalt decât a face să se năruiască domniile cele mai întemeiate și a aduce să sălășluiască în palate fiarele de pradă și păsările, de noapte...

Când povestea ajunsese aici, Șeherezada văzu zorii mijind și, sfioasă, tăcu.

Ci într-a opt sute patruzeci și cincea noapte

Urmă:

...și mai ticăloșiți decât cerșetorii de pe drumurile caliciei. Întrucât nimica nu îi este mai lesne Celui-preaînalt decât a face să se năruiască domniile cele mai întemeiate

și a duce să sălășluiască în palate fiarele de pradă și păsările de noapte.

Or, față cu întorsătura aceea aprigă a vremilor și cu lovitura aceea neașteptată a soartei, flăcăul își simți inima cum se călește ca un oțel înroșit pus în apă, și luă asupra-și să-i îmbărbăteze pe părinții lui și să-i scoată din starea în care se aflau. Și îi spuse regelui cel sărăcit:

— O, părintele meu, spune-mi, pe Allah! ai binevoi să-ți pleci auzul înspre copilul tău care ar vrea să-ți vorbească?

Iar regele, ridicând capul, răspunse:

— O, fiul meu, tu ești dăruit cu harul înțelepciunii, vorbește și avem să ne supunem!

Iar flăcăul spuse:

— Scoală-te, o, doamne al meu, și haide să ne ducem în niște pământuri unde să nu ni se știe nici măcar de nume. Căci la ce bun să te tângui dinaintea a ce nu se mai poate îndrepta, câtă vreme încă mai suntem stăpâni pe vremea de față? În altă parte avem să găsim o viață nouă și bucurii proaspete!

Iar bătrânul rege răspunse:

— O, copile minunat al meu, cuminte și plin de cuviință, sfatul tău este un îndemn venit de la Dascălul înțelepciunii. Și grija pentru lucrul acesta să fie asupra lui Allah și asupra ta!

Atunci băiatul se sculă și, după ce pregăti toate de drum, îi luă pe tatăl și pe mama sa de mână și ieși cu ei pe calea ursitei. Și călătoriră prin câmpii și prin pustietăți, și nu se opriră din mers până ce nu ajunseră dinaintea unei cetăți mari și bine zidite. Și flăcăul îi lăsă pe tatăl și pe mama sa la umbra zidurilor și intră singur în cetatea aceea. Și trecătorii pe care îi întrebă îi spuseră că orașul acela era cetatea de scaun a unui sultan drept și mărinimos, care era fala regilor și a sultanilor. Atunci el își întocmi un gând și o socotință, și se întoarse numaidecât la părinții săi bătrâni și le spuse:

— Am de gând să vă vând sultanului din cetatea aceasta, care este un sultan mare. Voi ce ziceți, o, părinții mei?

Iar ei răspunseră:

— O, copile al nostru, tu știi mai bine decât noi ce se cade și ce nu se cade, întrucât Cel-preaînalt ți-a pus duiosia în inimă și toată înțelepciunea în minte. Iar noi nu putem decât să te ascultăm cu liniște și cu încredere, punându-ne nădejdea în Allah și în tine, copilul nostru. Și tot ce ai să socotești tu că e bine, noi avem să primim!

Și flăcăul îi luă iarăși de mână pe părinții săi cei bătrâni și porni cu ei înspre palatul sultanului. Și îi lăsă în curtea palatului, și ceru să fie dus în sala împărătească, spre a vorbi cu măriia sa. Și, întrucât avea o înfățișare aleasă și frumoasă, fu numaidecât dus în sala de primire. Și se închină dinaintea sultanului care, uitându-se la el, văzu fără putință de tăgadă că era fiu de stăpân al pământurilor, și îi zise:

— Ce dor ai, o, flăcău de lumină?

Iar băiatul, după ce mai sărută o dată pământul dinaintea regelui, răspunse:

— O, stăpâne al meu, am cu mine un prins, cucernic și temător de Allah, o pildă de cinste și de neprihană; și mai am și o prinsă, plăcută la fire și dulce la purtări, și gingașă la vorbă, și plină de toate însușirile bune căpătate de o roabă. Și amândoi au cunoscut zile mai bune, iar acuma se află prigoniți de soartă. Pentru aceea, vreau să-i vând înălțimii tale, ca să fie slujitori la picioarele tale și robi la porunca ta, precum tustrei suntem bunurile vii ale tale.

Când auzi din gura băiatului vorbele acestea spuse cu un glas mult dulce, regele grăi:

— O, flăcău fără de pereche, care ai venit la noi poate din ceruri, dat fiind că cei doi prinși de care îmi spui sunt bunuri ale tale, nu pot decât să-mi placă. Du-te degrabă să mi-i aduci, ca să-i văd și să ți-i cumpăr!

Iar băiatul se întoarse la regele cel sărman, care era tatăl său, și la regina cea sărmană, care era maica sa, și luându-i pe amândoi de mână, pe când ei se supuneau, îi duse dinaintea regelui.

Și regele, de la întâia privire pe care o aruncă asupra tatălui și asupra mamei flăcăului, se minună până peste marginile minunării și spuse:

LBRIS

We know
books

1001 Nopti^{de}

Poveștile Șeherezadei

Volumul 13

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-037-3

Cuprins

Povestea cărții magice	5
Povestea cea strălucită a crăișorului Diamant	59
Câteva năzdrăvănii și câteva parimii de-ale dascălului la- furilor și perdafurilor	121
Povestea copilandrei Vraja Inimilor, isprăvniceasa păsărilor ...	138

Iar într-a opt sute nouăzeci și cincea noapte

Micuța Doniazada se ridică de pe chilimul pe care sta ghemuită și zise:

— O, sora mea, când ai să începi să ne povestești povestea cărții magice?

Iar Șeherezada răspunse:

— Fără de amânare și fără de zăbavă, dat fiind că aceasta-i dorința stăpânului nostru, regele.

Și spuse:

Povestea cărții magice

Se povestește, în hronicile noroadelor și în cărțile din vremurile cele vechi – ci numai unul Allah știe trecutul tot și poate să vadă cele ce vin! – că într-o noapte ca toate nopțile califul, fiul califilor urmași drepti ai lui Abbas, Harun Al-Rașid, care domnea la Bagdad, s-a ridicat în patul său, pradă unei apăsări, și așa, îmbrăcat în hainele sale de noapte, a poruncit să fie chemat la el Massrur, spătarul mării sale, care s-a și înfățișat numaidecât dinainte-i. Și califul i-a zis:

— O, Massrur, noaptea aceasta este sugrumătoare și grea peste pieptul meu, și doresc să-mi risipești posomorala.

Iar Massrur a răspuns:

— O, emire al drept-credincioșilor, scoală-te și haide să mergem pe terasă ca să privim cu ochii noștri pologul cerurilor presărat cu stele, și să vedem cum se preumblă luna strălucită, în vreme ce înspre noi are să se ridice cântecul cel clipocitor al apelor, și suspinele roților scârțâitoare ale puțurilor cu scripeți de la grădinile de zarzavat, cele despre care a spus poetul:

*Fântâni cu scripeți jalnic suspinând,
De lacrimi pline și de geamăt blând,*

*V-asemuți cu ndrăgostii, când,
În ciuda vrăjii ce le arde-n gând,
Și zi și noapte-și trec mereu oftând,
Fără-a-i mai da și bucuriei rând.*

Și tot poetul acela, o, emire al drept-credincioșilor, a spus, vorbind despre apa curgătoare:

*Iubita mea e-o fată vrăjitoare,
Ea mă adapă și tot ea îmi cântă,
Ca o grădină fără-asemănare:
Izvoare-s ochii-i, cu privire blândă,
Iar glasul ei e apa curgătoare.*

Iar Harun îl ascultă pe spătarul său și clătină din cap și zise:

— Nu de asta am chef în noaptea de-acum!

Și Massrur zise:

— O, emire al drept-credincioșilor, se află în saraiul tău trei sute șazeci de puiandre de toate culorile, asemenea cu tot atâtea lune și gazele, și îmbrăcate în rochii frumoase ca niște flori. Scoală-te și haide să le prefirăm pe toate cu privirea, fără ca ele să ne vadă, fiecare în iatacul ei. Și ai să le ascuți cântecele, și ai să le vezi jocurile, și ai să te uiți la zbegurile lor. Și poate că atunci sufletul tău are să se simtească împins înspre vreuna dintre ele. Și ai s-o iei de soață, în noaptea aceasta, și ea are să se dedea plăcerilor ei cu tine. Și avem să vedem noi atunci ce-o să mai rămână din posomorala ta!

Ci Harun spuse:

— O, Massrur, du-te de mi-l adu pe Giafar numaidecât!

Iar Massrur răspunse cu ascultare și cu supunere. Și se duse să-l caute pe Giafar acasă, și îi spuse:

— Hai la emirul drept-credincioșilor! Și Giafar răspunse:

— Ascult și mă supun!

Și se sculă pe clipă pe dată, se îmbracă și purcese cu Massrur la sarai. Și se înfățișă califului, care se afla tot în pat, și sărută pământul dinaintea lui, și zise:

— Deie Allah să nu fie pentru vreun lucru rău!

Iar Harun spuse:

— Nu este nimic alta decât de bine, o, Giafar! Ci sunt cam mohorât în noaptea aceasta, și chinuit, și apăsător. Și l-am trimis pe Massrur să-ți spună să vii aici ca să mă veselești și ca să-mi risipești urâtul.

Iar Giafar chibzui o clipită, și răspunse:

— O, emire al drept-credincioșilor, când sufletul nostru nu vroiește să se veselească nici cu frumusețea cerului, nici cu cea a grădinilor, nici cu dulceața vântului, nici cu vederea florilor, nu mai rămâne decât un leac, și anume cartea. Întrucât, o, emire al drept-credincioșilor, cea mai frumoasă grădină este tot un dulap cu cărți. Iar o preumblare printre luminile lui este cea mai dulce și cea mai vrăjită dintre preumblări! Scoală-te, așadar, și haidem să căutăm vreo carte, la întâmplare, pe rafturile dulapurilor cu cărți!

Iar Harun răspunse:

— Drept grăiești, o, Giafar! Acesta-i leacul cel mai bun împotriva urâtului. Și deloc nu mă gândisem la el.

Și se sculă și, însoțit de Giafar și de Massrur, se duse în sala în care se aflau dulapurile cu cărți.

Iar Giafar și Massrur țineau fiecare câte o făclie, și califul lua cărțile din dulapurile cele strălucite și din lăzile de lemn înmiresmat, și le deschidea, și-apoi le închidea iarăși. Și cercetă astfel multe lăzi și dulapuri și, până la urmă, puse mâna pe o carte tare veche, pe care o deschise la întâmplare. Și nimeri peste un lucru care pesemne că l-o fi ispitit strașnic, de vreme ce, în loc de-a lăsa cartea după o clipită, șezu jos și începu s-o cerceteze foaie cu foaie și să citească cu luare-aminte. Și iacătă că deodată începu să râdă de se prăvăli pe spate. Pe urmă luă iarăși cartea și își urmă citirea. Și iacătă că lacrimile începură să curgă din ochii lui; și începu să plângă de i se udă barba toată, iar lacrimile-i curgeau printre firele din barbă până pe cartea pe care o ținea pe genunchi. Pe urmă închise cartea, o puse în zăloaga ei, și se ridică de plecare.

Iar Giafar, după ce îl văzuse pe calif plângând și râzând, nu se putu stăpâni să nu-i spună stăpânului său:

LBRIS

We know
books

1001
Nopti^{de}
Poveștile Șeherezadei

Volumul 14

Tehnoredactare: Stejărel Decu-Jerep

ISBN: 978-630-349-038-0

Cuprins

Povestea lui Baĭbars și a ispravnicilor săi de agie	5
Povestea istorisită de către cel dintâi ispravnic de agie	6
Povestea istorisită de către cel de al doilea ispravnic de agie	22
Povestea istorisită de către cel de al treilea ispravnic de agie	27
Povestea istorisită de către cel de al patrulea ispravnic de agie	39
Povestea istorisită de către cel de al cincilea ispravnic de agie	48
Povestea istorisită de către cel de al șaselea ispravnic de agie	60
Povestea istorisită de către cel de al șaptelea ispravnic de agie	76
Povestea istorisită de către cel de al optulea ispravnic de agie	77
Povestea istorisită de către cel de al nouălea ispravnic de agie	89
Povestea istorisită de către cel de al zecelea ispravnic de agie	96
Povestea istorisită de către cel de al unsprezecelea is- pravnic de agie	100
Povestea istorisită de către cel de al doisprezecelea is- pravnic de agie	105
Povestea Rujei de Mare și a Copilandrei din China	114
Povestea sarailiei unse cu miere de albine și a afuriseitei de neveste a cavafului	134
Lucarnele învățaturii și ale istoriei	182
Poetul Doreiid, firea lui mărinimoasă și dragostea lui pentru vestita poetă Tumadir El-Khansa	185
Poetul Find și cele două fete viteze ale sale, Ofaiirah-Soarele și Hozeilah-Luna	204
Dragostea domniței Fatimah cu poetul Murakiș	208

Răzbunarea regelui Hojrr	212
Soții zugrăviți de soțiile lor	217
Omar despicătorul	221
Cântăreața Sallamah cea albastră	232
Dalcavucul	236
Roaba ursitei	240
Gherdanul belaliu	248
Isac din Mossul și cântecul cel proaspăt auzit	253
Cele două dănțuitoare	258
Cataiful cu fistic și dezlegarea buclucului pravilnicesc	263
Copila arabă de la fântână	272
Ponoasele îndărătniciei	276
Sfârșitul lui Giafar și al barmakizilor	282
Duioasa poveste a crăișorului Iasmin și a domniței Migdala	300
Încheiere	316

Iar Șeherezada spuse:

Povestea lui Baïbars și a ispravnicilor săi de agie

Se povestește – ci Allah cel nevăzut este singur știutor! – că a fost odată, în țara Egiptului, la Cairo, un sultan dintre sultanii cei mari și puternici din neamul cel prea-vestit al baharenilor turcomani. Și numele lui era de sultanul Al-Malek Al-Zaher Rokn Al-Din Baïbars Al-Bondokdari. Iar sub domnia lui Islamul strălucea cu o strălucire cum nu se mai pomenise vreodată, iar împărăția se întindea falnică de la capătul cel mai depărtat al Răsăritului până la hotarele cele afunde ale Apusului. Iar pe fața pământului lui Allah și sub cerul siniliu nu mai rămăsese în picioare nimic din zidurile de cetăți ale frâncilor și ale nazareenilor, ai căror regi ajunseseră ca un preș pe sub picioarele sale. Iar prin câmpiile cele verzi și prin pustiri și pe ape niciun glas nu se mai ridica afară de glasul celui drept-credincios, și niciun pas nu mai răsuna afară de pasul celui mergător pe calea cea dreaptă. Or, binecuvântat fie în veci acela carele ne-a arătat calea, preafericitul fiu al lui Abdallah kho-reișanul, domnul și stăpânul nostru Ahmad-Mahomed, trimisul lui Allah – asupra-i fie rugăciunea, pacea și binecuvântările cele neprihănite. Amin!

Or, sultanul Baïbars își iubea norodul, iar norodul își iubea sultanul; iar tot ceea ce, mai de aproape ori mai de departe, avea vreo legătură cu norodul, fie obiceiuri și năravuri, fie datini și credințe de-ale locului, toate îi ședeau la inimă până peste poate. Încât nu numai că îi plăcea să le vadă pe toate cu ochiul lui și să le audă cu urechea lui, ci se desfăta cu istorisiri și cu ascultarea poveștilor; și îi ridicase în cinurile cele mai de sus pe toți musaipii, și pe toți străjerii, și pe toți cei ce ajungeau la el și știau să-i povestească

frumos fapte din trecut ori să-i înfățișeze lucruri din vremile sale.

Și-așa, într-o noapte, când se afla mai cu chef ca de obicei să asculte și să învețe, îi strânse pe toți ispravnicii de la agia din Cairo și le spuse:

— Vreau să-mi povestiți în seara aceasta tot ce știți mai vrednic de a fi povestit.

Iar ei răspunseră:

— Pe capul și pe ochii noștri! Ci va vroi stăpânul nostru să-i povestim ceea ce ni s-a întâmplat chiar nouă, ori ceea ce am aflat de la alții?

Și Baîbars spuse:

— Asta-i o întrebare grea. Drept care, sunteți slobozi să povestiți fiecare ce vreți, ci numai cu înțelegerea ca să fie cu totul și cu totul de-a mirările!

Iar ei răspunseră:

— Hei, uallah, o, stăpâne al nostru! Minteă noastră este roaba ta, ca și limba și credincioșia noastră!

Și cel dintâi care veni dinaintea lui Baîbars spre a începe, fu un ispravnic de agie pe care îl chema Moin Al-Din, și care era ros până în ficați de dragostea de femei și sta cu inima pururea zăcășită în fustele lor. Și, după urările de viață lungă aduse sultanului, grăi:

— Eu, o, rege al vremilor, am să-ți povestesc o pățanie de pomină de-a mea, și care mi s-a întâmplat în anii dintâi ai slujbei mele!

Și istorisi astfel:

Povestea istorită de către cel dintâi ispravnic de agie

Află, o, doamne și cunună a capului meu, că atunci când am intrat în slujbă la agia din Cairo, sub poruncile căpeteniei noastre Alam Al-Din Sanjar, aveam o faimă amară, și orice plod de codoș, ori de cățea, ori de ticălos, ori de târfoștină, se înfricoșa de mine și fugea ca de prăpăd și mă ocolea ca pe o ciumă. Iar când treceam călare prin cetate, oamenii mă arătau cu degetul și îmi făceau cu ochiul

a înțelegere, pe când alții își așterneau până la pământ, cu mâinile lor, salamalecurile cuviincioase cu care îmi întâmpinau trecerea. Iar eu îmi vedeam de drum, cu sufletul umflat în gușă.

Or, într-o zi, ședeam în curtea valiului, sprijinit cu spinarea de un zid, și cugetam la măreția și la însemnătatea mea, când deodată văzui cum îmi cade din cer în poală ceva greu ca osânda de la judecata de apoi. Și era o pungă plină și pecetluită. Și o luai în mână, și o golii în poala hainei mele. Și numărăi o sută de drahme, niciuna mai mult, niciuna mai puțin. Și degeaba mă tot uitai în toate părțile, deasupra capului meu și de jur împrejur, că nu putui să dau cu ochii de nimeni care ar fi putut s-o scape jos. Și zisei: „Slavă Domnului, sultanul împărățiilor Văzutului și Nevăzutului! Și lasai fecioara să alunece la sânul tătânului ei. Și-așa cu ea!

Și, a doua zi, slujba mă chemă iarăși la locul din ajun; și mă aflam acolo de o bucată de vreme, când iacătă că îmi căzu în cap ceva greu și care mă mânie rău. Și mă uitai cu niște ochi roșii, și văzui, pe Allah! că era o pungă plină, într-unu totul soră cu cea dragă părintelui său, pe care o cinstisem cu ocrotirea la pieptul meu. Și îi îngăduii și ei să se încălzească tot acolo, ca să-i țină de tovărășie daică-si, și ca s-o feresc de ocară vreunor priviri nesățioase. Și, ca și în ajun, ridicai capul și iar îl lasai în jos, și îmi sucii gâtul și-l răsucii, și mă învărtii și iar șezui nemișcat, și mă uitai la dreapta și la stânga, ci fără a izbuti să dovedesc vreo urmă de-a celui care o trimisese pe acea dulce binevenită. Și mă întrebam: „Dorm ori nu dorm? Și îmi răspundeam: „Nu dorm! Nu, pe Allah! nici vorbă de somn! Și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îmi strânsei poalele mantiei și ieșii de acolo cu un chip nepăsător, scuipând pe jos la fiecare pas.

Ci a treia oară luai seama să fiu mai cu grijă. Și-așa că, de cum ajunsei lângă zidul cu pricina, unde de obicei mă tolăneam fâlos, mă întinsei pe pământ și, prefăcându-mă că dorm, începui să sforăi scoțând la pufnituri cât o turmă de cămile supărate. Și deodată, o, doamne sultane al meu, simții o mână dulce că mă pipăie pe la brâu, căutând habar n-am ce. Și, întrucât nu aveam nimic de pierdut în toată